

Nguyên Tác: **NGỌA LONG SINH**

Xuân Thu Bút

TRƯỜNG THIÊN TIỂU THUYẾT VÕ HIỆP KỲ TÌNH

---- & ----

Đã TỰ: **Bạch Lục**

HỒI 19

Đi Tìm Xuân Thu Bút

T

rở về trụ sở Cái Bang, Vô Cực Môn nhận được một tin chấn động giang hồ: Xuân Thu Bút xuất hiện ở Ánh Nhật nhai trong dãy Thái Sơn. Hiện này quần hùng náo động vì mỗi lần Xuân Thu Bút xuất hiện thường thường dẫn theo những việc kinh thiên động địa làm đảo trộn trật tự võ lâm. Gần trăm năm nay bất cứ Hắc bạch anh hùng nào sống trong giới giang hồ đều thèm khát muốn biết mặt biết tên Xuân Thu Bút, nhưng chưa một ai thỏa mãn. Đây là dịp ngàn năm một thuở nên quần hùng đua nhau kéo đến núi Thái Sơn tìm vào Ánh Nhật nhai mong khám phá ra chân diện mục của người bí mật mang cái biệt hiệu lạ lùng Xuân Thu Bút.

Được chủ võ môn nhân Đồng Xuyên và sư mẫu Bạch Phong chấp thuận cho Sở Tiêu Phong tùy quyền hành động, chàng dẫn theo một nhóm cao thủ của Cái Bang, lẫn Bài Giáo lên đường đi Thái Sơn. Mục đích của chàng là phải gặp cho được Xuân Thu Bút để làm sáng tỏ huyết án đêm tiêu diệt Nghênh Nguyệt sơn trang, những ai là thủ phạm chính.

Riêng Sở Tiêu Phong, chàng còn muốn biết về cái chết chân thật của lão coi ngựa họ Lục mà thâm tâm chàng vẫn chịu ơn như đối với bậc sư trưởng nữa.

Dọc trên đường đến Thái Sơn, Sở Tiêu Phong gặp các anh hùng khắp nơi cũng tìm đến, ai nấy hầu hết đều hoặc đi bộ hoặc đi ngựa. Khi đến gần Thái Sơn chàng gặp một đoàn hai ba chiếc xe tứ mã kéo theo những mui xe che kín bằng những tấm vải màu lục, không biết trong xe là những nhân vật nào. Tất nhiên người trong xe phải cố ý dấu chút gì bí mật nên mới che kín như thế, hai chiếc xe kín ấy lại có gì đặc biệt khiến mọi người đều lấy làm hiếu kỳ.

Vì đã có chút ít tiếng tăm trong giang hồ, dọc đường Sở Tiêu Phong kết giao được khá nhiều nhân vật anh hùng như Hồ Phùng Xuân, Điền Bá Liệt đều là những nhân vật mà chàng nghe danh đã lâu và lấy làm hâm mộ. Cả bọn kết bạn cùng đi. Điền Bá Liệt có h绰 danh là Thiên Mã Hành Không, vì thuật phi hành xuất chúng nên hẳn luôn luôn đi trước mọi người. Khi còn cách Ánh Nhật nhai độ hơn dặm bỗng Điền Bá Liệt quay trở lại, thần sắc bất bình thường:

- Hồ huynh, trước mặt xảy ra chuyện khác lạ rồi.

Hồ Phùng Xuân chấn động khẽ liếc nhìn qua Sở Tiêu Phong rồi mới quay lại Điền Bá Liệt, hỏi:

- Chuyện gì?

Điền Bá Liệt đáp:

- Khu rừng chặn trước mặt chúng ta kia có người chết.

Hồ Phùng Xuân có vẻ hơi giật mình:

- Người chết ư? Đi, chúng ta mau đến đó thử xem!

Hai môi Điền Bá Liệt lay động như định nói gì đó, nhưng lại thôi. Cả bọn phi hành mau lẹ tới trước, Sở Tiêu Phong cũng gấp rút bám theo. Khu rừng nằm cách đây không xa, Hồ Phùng Xuân tăng thêm cước bộ chốc lát đã tới nơi.

Mọi người dừng lại cách khu rừng độ bốn trượng, Hồ Phùng Xuân vượt lên trước chúng nhân, ngẩng đầu lên nhìn, trên một cành cây có bốn đại hán mặc võ phục bị treo lủng trên ấy, ở lưng mỗi người đều vẫn còn đeo bình khí và quần áo vẫn hết sức chỉnh tề, tựa như hoàn toàn không có chút gì phản kháng khi bị đối phương treo lên cành cây. Hồ Phùng Xuân hồi hộp thở dài:

- Chỉ có bốn người thôi hay còn những ai nữa?

Điền Bá Liệt lo lắng:

- Hồ huynh, tại hạ e rằng trong rừng còn nhiều người chết nữa, vì tại hạ nhận ra bốn đại hán kia cũng chỉ đi trước tại hạ một chút thôi. Tại hạ còn nhớ bọn họ đi chung một toán hai mươi tám người.

- Hai mươi tám người? Lẽ nào họ chết hết sao?

- Đó là điều kỳ quái và cùng là điều dễ sợ, hai mươi tám người mà như những viên đá rơi xuống biển, chết không có một tiếng động nào, nếu như trong bọn họ còn một người sống sót tất phải hô hoán lên rồi, còn nếu họ đụng độ với kẻ địch cũng phải có tiếng vũ khí giao đấu chứ!

Hồ Phùng Xuân gật gù, lão cố giữ bình tĩnh nhưng âm giọng vẫn run rẩy khác thường. Lão họ Hồ là người bôn tẩu giang hồ đã lâu, từng trải không ít thế mà xưa nay lão chưa hề gặp câu chuyện nào đáng sợ như thế này.

Điền Bá Liệt nén tiếng thở:

- Hồ huynh, chúng ta nên tiến vào rừng hay không?

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Nên lắm, nên vào rừng xem sao, bắt quá cần phải thương lượng với Bạch Mi đại sư một chút đã.

Không cần mời, Bạch Mi đại sư đã dẫn hai tăng sĩ đệ tử vội vàng bước tới. Sở Tiêu Phong chưa nói gì, nhưng chàng quan sát bốn đại hán bị treo trên cây rất kỹ, chàng hy vọng tìm ra dấu hiệu nào đó trong bốn thi thể ấy đang rung qua rung lại theo gió trên cao. Vị cao tăng Thiếu Lâm là Bạch Mi đại sư nhìn bốn xác chết ngẩn người. Giết chết một lúc hơn hai mươi nhân vật võ lâm không một tiếng động, thủ đoạn của hung thủ chẳng những thâm độc mà võ công tất phải phi thường, khó thể đoán lường. Trước mặt, rừng cây vẫn âm u dày đặc, một con đường lớn xuyên qua rừng không để lại một dấu vết gì. Bạch Mi đại sư cúi đầu đọc Phật hiệu:

- Không ngờ Xuân Thu Bút sắp xuất hiện mà có kẻ còn dám giết người ở đây.

Sở Tiêu Phong tiếp lời:

- Xem ra với thủ đoạn và phương pháp giết người này, hung thủ không thể là chỉ có một hai người.

Bạch Mi đại sư hỏi:

- Vị nào đồng ý đi cùng lão tăng vào trong rừng.

Chàng đáp liền:

- Vãn bối đi theo đại sư, chúng ta không nên đi vào rừng đông quá, vì nếu lỡ trong rừng có mai phục sẵn, chúng ta càng vào đông càng chết nhiều chứ chẳng có ích gì.

Hồ Phùng Xuân nhẹ vuốt râu, gật đầu:

- Đúng đấy đại sư, chúng ta không nên vào rừng quá đông.

Sau một lúc thương lượng bốn người được chọn tiến vào rừng là Hồ Phùng Xuân, Bạch Mi đại sư, Sở Tiêu Phong và Điền Bá Liệt.

Sở Tiêu Phong đề tụ chân khí sẵn sàng phòng bị bước chậm từng bước. Điền Bá Liệt có ý đợi chàng, hần nhỏ giọng có vẻ ân cần:

- Sở tiểu huynh, chúng ta nên đi gần nhau để tiện tiếp ứng.

Chàng vừa mới đáp lại:

- Đa tạ Điền huynh...

Đột nhiên chân chàng dừng lại. Trước mắt mọi người cách độ hai trượng lại

có mười hai xác chết treo trên cành cây. Hai hàng xác chết mỗi hàng mười hai người, tổng cộng hai mươi bốn xác chết, cộng thêm với bốn xác chết bên ngoài là hai mươi tám xác chết, không thiếu một người.

Hồ Phùng Xuân giật mình ngẩn người. Bạch Mi đại sư và Điền Bá Liệt cũng ngây người đứng yên. Tất cả hai mươi tám người đều bị chết bằng cách treo cổ lên cành cây, mà chẳng thấy một dấu hiệu chống cự nào, thực chưa hề thấy xảy ra trong giang hồ bao giờ. Dù cho hai mươi tám người này không phải là đối thủ của hung thủ đi nữa, nhưng đối diện với cái chết cũng quyết phải hết sức chiến đấu hoặc hô hoán. Bất luận hung thủ có võ công cao cường tới đâu cũng không thể buộc hai mươi tám đại hán nhất loạt bó tay cam chịu treo trên cây mà chết. Bạch Mi đại sư ngây người một lúc, mới bật kêu lên một tràng Phật hiệu:

- Theo bản tăng, những người này bị chết oan uổng im lặng như thế là vì trúng độc bất ngờ.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Như vậy chúng tôi hung thủ cũng chẳng lấy gì đáng sợ.

Điền Bá Liệt thở dài:

- Nhưng phải công nhận kẻ dụng độc ấy cũng là một cao thủ, mới dễ dàng hạ độc một lúc ba gần ba mươi mạng thế này. Hồ huynh này, bọn hung thủ phải giở thủ đoạn treo hết người đã trúng độc lên cây là có dụng tâm gì chứ?

- Ô! Nhất định là chúng phải có âm mưu gì đó.

Sở Tiêu Phong xen vào:

- Theo ngụ ý, dụng tâm của chúng là muốn đe dọa ngăn cản chúng ta tiến vào khu rừng này.

- Chúng ta nên đối phó ra sao đây?

- Đương nhiên là phải ngăn chặn hành vi ác hiểm của chúng.

Đột nhiên có tiếng cười gằn âm lạnh dội đến:

- Hồ lão đầu, Bạch Mi đại sư, các người thật là lớn gan.

Âm thanh ấy dội lại từ hướng đông. Tất cả cùng ngưng mắt nhìn về hướng ấy, một mình Sở Tiêu Phong quét mắt về hướng tây nam. Hướng đó có mấy gốc đại thụ, cành lá dày đặc khác thường. Quả nhiên chàng phát giác trên một cành cây rậm có tiếng lá động, chàng vội vàng quát lớn:

- Ba vị mau mau tránh thân.

Ba bằng hữu chàng vốn đều phòng bị trước, nên ai nấy lướt thân chớp nhoáng vào sau những gốc cây. Ánh sáng lóe lên vùn vụt mấy chục mũi sáng xẹt tới như những mũi châm cắm phập vào những gốc cây. Toàn bộ mũi châm đều lóe lên sắc xanh biếc, cho biết đó là những ám khí đã được tẩm độc. Hồ Phùng Xuân bật kêu lên:

- Tý ngọ truy hồn châm là loại độc nhất trong các loại Mai hoa châm đó.

Điền Bá Liệt tiếp liền:

- Loại ám khí này nghe nói có chép trong “Vạn Tri bình khí phổ” xếp vào hàng thứ tư trong các ám khí cực độc trong thiên hạ, người tránh được ám khí ấy thực sự không nhiều. Một ống Tý ngọ truy hồn châm có hai mươi lăm mũi, cứ theo như vậy, ít ra cũng phải có bốn ống vừa bắn ra cùng lúc. Nếu ở đây không may có những gốc cây, e rằng chúng ta đã khó mà thoát chết.

Bạch Mi đại sư lo lắng:

- Nói vậy, chúng ta bị vây khốn trong này rồi?

Hồ Phùng Xuân hạ giọng:

- Chúng ta chỉ còn cách nhờ những thân cây che chở, mạo hiểm rút lui khỏi rừng. Chư vị rút trước đi để lão phu đoạn hậu.

Điền Bá Liệt vội xen vào:

- Tại hạ là người hiểu rõ công dụng mọi loại ám khí, xin để tại hạ đoạn hậu. Ba vị cứ rút lui trước.

Sở Tiêu Phong cũng nói:

- Đại sư và Hồ huynh là người bậc trưởng thượng, không nên mạo hiểm. Nhị vị cứ rút trước, tại hạ và Điền huynh đoạn hậu.

Chàng vừa nói vừa cúi xuống lượm một nắm đá vụn. Hồ Phùng Xuân hô lên:

- Được lắm, nhị vị cẩn thận.

Tiếng vừa dứt, lão đã phi thân vọt lên chuyển qua sau lưng một thân cây khác. Sở Tiêu Phong đề vận nội lực búng nắm đá trong tay ra, bảy tám viên đá rít gió bay vụt về hướng cành cây rậm vừa phát ra ám khí lúc nãy. Chàng không ngờ, chỉ một thời gian ngắn mà nội lực bản thân đã tăng tiến quá lớn, bảy tám viên đá chàng bắn ra như bảy tám ngôi sao xẹt đập vào cành lá. Chỉ thấy lá rơi xào xạc rồi tiếp theo là một tiếng rú, một thân người áo lục từ trong đám cành lá

rơi xuống. Điền Bá Liệt hạ giọng nói nhỏ:

- Sở tiểu huynh đã đánh đụng bọn chúng, chúng thể nào cũng sẽ bắn ám khí tiếp nữa. Chúng ta e rằng khó thoát thân.

Lúc ấy Hồ Phùng Xuân và Bạch Mi đại sư đã phi thân ra khỏi khu rừng, chỉ còn lại Sở Tiêu Phong và Điền Bá Liệt. Chàng vội hỏi:

- Điền huynh có mang trong thân mấy loại ám khí?

Điền Bá Liệt đáp:

- Tại hạ đem theo bảy loại ám khí, số lượng thì không thiếu nhưng e rằng ta không có cơ hội bắn ra.

- Tại sao vậy?

- Thủ pháp bắn ám khí của ta tuy không tầm thường, nhưng tốc độ những loại ám khí này không thể mau hơn Tý ngọ truy hồn châm được. Vả chăng trọng yếu hơn nữa là ám khí của tại hạ không bắn được xa như Tý ngọ truy hồn châm.

- Điền huynh xuất thủ từ nhà danh gia về ám khí, huynh lại am tường về Tý ngọ truy hồn châm. Theo ý huynh, chúng ta có mấy phần hy vọng thoát thân?

Điền Bá Liệt chán nản lắc đầu:

- Trong tình hình này chúng ta đang nằm trong phạm vi khống chế của Tý ngọ truy hồn châm, e rằng chẳng có hy vọng nào thoát thân.

Từ phía cành lá rậm rạp kia bỗng phát tiếng nói vọng đến:

- Hồ Phùng Xuân và Bạch Mi đại sư thoát thân được là hoàn toàn nhờ vào may mắn. Còn hai vị chắc chắn phải chết, tuyệt đối chẳng còn cơ hội đào thoát nữa đâu, Tý ngọ truy hồn châm đã phong tỏa hết các đường rút lui của hai vị rồi.

Sở Tiêu Phong không muốn đáp, chàng bắn thân như một mũi tên vọt lên không trung ngang với tằm ngọn cây. Điền Bá Liệt cũng vội bắn thân theo, đây là cách mạo hiểm duy nhất. Bọn đối thủ không ngờ chàng lại dám đột ngột phi thân. Khi phát giác ra, Sở Tiêu Phong và Điền Bá Liệt đã phi xa năm sáu trượng cao. Cả hai tà tà buông thân rơi xuống một đám cây cối um tùm, thoát khỏi vòng khống chế của Tý ngọ truy hồn châm ra ngoài bìa rừng.

Sở Tiêu Phong gọi quần hùng lại thương lượng, cuối cùng họ tìm ra biện pháp dùng những sợi mây bện lại thành mười mấy cái khiên dầy hơn ba tấc. Sở Tiêu Phong bảo vệ quần hùng và cỗ xe ngựa vượt qua khu rừng rậm. Dĩ nhiên Tý ngọ truy hồn châm vẫn bắn ra như mưa, đa số ghim cả vào khiên mây, chỉ có vài

nhân vật võ công non yếu nhất bị trúng tên độc bỏ mạng trong rừng.

Ra khỏi rừng, kiểm điểm lại nhân số, quần hùng chết hơn mười người. Không chậm trễ, họ lại tiếp tục lên đường, trực chỉ Ánh Nhật nhai. Khi ánh mặt trời sắp hạ xuống, con đường mòn bỗng vòng quanh một khúc ngoặt, trước mắt là một ngọn núi chặn đường, trên một bãi cỏ rộng có ba người xuất hiện đứng song song. Cả ba đều mặc y phục đen bóng như nhau, mặt chúng cũng đen bóng như bôi một loại chất màu hóa trang nào đó. Tên đứng giữa cao nhất bọn, lạnh lẽo buông tiếng:

- Trong chư vị ai là người có thẩm quyền trả lời ta?

Hồ Phùng Xuân bước tới:

- Lão phu đây!

Tên đứng giữa nói:

- Người có quyền chủ động ư?

Hồ Phùng Xuân nói:

- Lão phu được quần hùng đề cử dẫn đầu, chẳng lẽ không có quyền chủ động? Muốn hỏi gì, ba vị cứ hỏi.

Tên đứng giữa lạnh lẽo:

- Trong các người chư vị, phải chăng có một nữ nhân?

- Có thì sao?

- Hãy giao y thị cho công tử, các vị mới mong bình an đến Ánh Nhật nhai được.

Hồ Phùng Xuân cười nhạt:

- Các người đã bố trí hãm hại chúng ta bị thất bại còn ra mặt đòi điều kiện?

- Các hạ tên gì?

Trước khi các người muốn biết tên lão phu, hãy cho tất cả quần hùng đây biết rõ lai lịch các người trước đã.

Tên đứng giữa gật đầu:

- Được, không hề gì. Ta có kim bài đây.

Hắn rút ra một kim bài đưa tới. Hồ Phùng Xuân đón lấy, trên mặt kim bài khắc một chữ “Thất”, còn mặt kia thì khác có một đầu con trâu. Hồ Phùng Xuân hỏi:

- Đây là nghĩa gì?

- Kiếm sĩ đầu trâu sỏ bẫy là đại biểu của ta. Chỉ cần tìm đến nơi ở của ta, tất có người biết chân diện mục ta. Nhưng nơi ở của chúng ta rất bí mật, không dễ tìm ra đâu. Còn các hạ chớ nên dùng tên giả vì nếu chúng ta muốn tìm các hạ chẳng có gì khó.

Hồ Phùng Xuân cất tiếng cười ha hả:

- Hay lắm, Ngưu Thất, lão phu là Hồ Phùng Xuân đây!

Ngưu Thất cười gằn:

- Các người cũng kéo tới đây phải chăng là có ý chống lại chúng ta?

- Lão phu chẳng muốn chống lại các người, nhưng cũng chẳng muốn bị các người đả thương.

Ngưu Thất cười lớn:

- Điều ấy ta biết. Nhưng vấn đề là các hạ có bằng lòng trao nữ nhân kia cho chúng ta hay không?

Hồ Phùng Xuân lạnh lẽo:

- Nếu chúng ta không bằng lòng thì sao?

- Như vậy thì phiền cho các hạ lắm đấy.

- Các vị đã cho người mai phục trong rừng, giết hại không ít bằng hữu của lão phu. Nay lại còn định đe dọa nữa ư?

- Chúng ta không thềm đe dọa, chúng ta công khai đòi người. Các vị không bằng lòng trao ra thì chỉ còn một cách duy nhất.

- Cách gì?

- Cứ thử vượt qua chúng ta mà coi.

Sở Tiêu Phong đứng cạnh lạnh lùng tiếp lời:

- Các vị đã giết không ít người của chúng ta, lại còn định giết thêm nữa sao? Dù chúng ta có trao người chưa chắc các vị đã chịu buông tha chúng ta.

Ngưu Thất trợn mắt:

- Tiểu tử này...

Chàng lạnh nhạt:

- Người chẳng qua chỉ là một kiếm sĩ đầu trâu, người đâu có quyền hạn gì ở

đây?

Chàng chậm chậm bước tới mấy bước:

- Hồ lão ca, xin mời lui lại sau, để tại hạ vượt qua xem sao!

Ngưu Thất bật cười lạnh:

- Một mình tiểu tử ngươi thôi sao?

- Với ba vị đây đại khái chẳng cần chúng ta hợp thủ làm gì, các người rút kiếm mau đi!

Tay hữu Ngưu Thất nắm vào chuôi kiếm, hai động bọn tả hữu của hắn đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Sở Tiêu Phong bình thản:

- Hay lắm, ba vị liên kết may ra tiếp được ta ba chiêu!

Ngưu Thất quát lớn:

- Tiểu tử ngươi nói cái gì?

Sở Tiêu Phong biết rằng đã đến lúc chẳng cần phải biểu lộ bản lãnh để giảm bớt nguy hiểm cho quần hùng. Nếu đối phương tập trung mục tiêu vào chàng, tất người khác tránh được nhiều nguy hiểm. Vì vậy chàng quyết định thi thố tài năng võ công. Ngưu Thất rút mạnh trường kiếm, ba kiếm sĩ áo đen đưa mắt ra hiệu cho nhau, đột nhiên xuất thủ cùng một lượt. Ba ánh kiếm mau như ba luồng điện tấn công ba nơi. Sở Tiêu Phong đã sớm dự liệu cách tấn công của chúng, nên ba tên ấy liên thủ tấn công chính đúng như chàng dự đoán. Ba đạo kiếm quang nhanh như điện kết thành một lưới kiếm.

Quần hùng chứng kiến ai nấy toát mồ hôi, tránh được lưới kiếm ấy không phải là việc dễ. Sở Tiêu Phong cấp tốc rút kiếm trong ánh kiếm lạnh lẽo giao nhau, đột nhiên thân ảnh chàng biến mất, tiếp theo là ba tiếng rút nhỏ dội tới tai mọi người. Kiếm quang thu lại mau lẹ, không kém gì lúc xuất chiêu, tất cả khôi phục lại bình tĩnh. Sở Tiêu Phong đã cất kiếm vào vỏ, còn ba tên áo đen đứng sững, giữa yết hầu cả ba đột nhiên ộc ra máu tươi. Ba tên ngã gục xuống, mỗi tên trúng một kiếm ngay yết hầu vì vậy ba tên chỉ phát được tiếng rú nhỏ.

Không ai nhìn rõ Sở Tiêu Phong xuất kiếm ra sao, họ chỉ nhìn rõ lúc ba kiếm sĩ áo đen xuất chiêu kết thành một lưới kiếm dày đặc, nhưng vẫn bị kiếm Sở Tiêu Phong xuyên qua, kiếm chàng giết người quả là kinh thiên động địa. Chẳng những chàng giết trong nháy mắt ba kiếm sĩ, mà toàn bộ chúng nhân đều chấn động im phăng phắc. Đến lúc ba xác chết đổ gục xuống, Hồ Phùng Xuân mới buột miệng:

- Kiếm pháp tuyệt diệu, tuyệt diệu! Lão phu sống đã nửa đời, lần đầu tiên mới thấy kiếm chiêu mau đến thế.

Sở Tiêu Phong ôm quyền mỉm cười:

- Hồ lão ca, tại hạ may không làm nhục mệnh.

Hồ Phùng Xuân đầy vẻ khâm phục:

- Sở đệ, tuyệt diệu, anh hùng xuất thiếu niên.

Đột nhiên có tiếng chuông lạnh lóe từ xa vọng lại, như xé không gian. Sở Tiêu Phong giật mình:

- Ai đó?

Hồ Phùng Xuân sa sầm nét mặt:

- Kim linh truy hồn tẩu!

- Kim linh truy hồn tẩu? Tại hạ chưa nghe tên ấy bao giờ. Là người thế nào?

———— o0o ————

HỒI 20

Đẩy Lùi Linh Tẩu

Đ

ó là đệ nhất sát thủ. Ba mươi năm trước lão bôn tẩu giang hồ, chỉ trong vòng một năm đã giết chết mười hai cao thủ, nhưng chưa hề có ai thấy mặt lão, chỉ nghe tiếng chuông xé tai của lão thôi.

- Tiếng chuông ấy mau như bay vậy sao?

- Đại khái là thế. Kim linh truy hồn tẩu là người rất ít ai nhìn kịp lão. Kể cả tiếng chuông cũng rất ít khi xuất hiện.

- Lão ấy rất thần bí?

- Không phải thần bí mà là nguy bí, lão đầy sát khí ẩn chứa người nguy bí.

Sở Tiêu Phong nhún vai:

- Hồ lão ca. Lão ấy nếu thật ít ai nhìn thấy sao lại có tên là Kim linh truy hồn tẩu? Có lẽ lão đã lớn tuổi rồi chăng?

- Ba mươi năm trước, lão đã được gọi là Kim linh truy hồn tẩu. Ba mươi năm sau, lão vẫn còn sống, dù cho lớn tuổi tới đâu cũng không thể quá già được.

- Trong vòng một năm mà lão đã giết mười hai cao thủ thì quả là ác độc.

- Người bị lão giết không phải là quá nhiều, nhưng mười hai nạn nhân ấy đều có thân phận đặc biệt. Người khác chỉ muốn giết một thôi, e rằng cũng phải mất hằng năm chưa chắc đã giết được.

- Nói vậy Kim linh truy hồn tẩu phải là tay rất đáng sợ?

- Đúng vậy, rất đáng sợ! Kỳ lạ là ở chỗ sau khi giết chết một lúc mười hai cao thủ, tên quái nhân ấy bỗng nhiên biến mất suốt ba mươi năm nay. Bây giờ mới lại xuất hiện.

- Biết đâu lão vẫn có mặt trong giang hồ, nhưng không dùng tới tiếng chuông nữa. Ba mươi năm trước có lẽ vị quái nhân chỉ là một người còn trẻ cố ý giả trang thành một lão nhân, trong giang hồ thuật dịch dung có thể thay đổi được tất cả.

Hồ Phùng Xuân ngẩn người:

- Cũng có lý! Đó đúng là một điều hết sức giản dị, thế nhưng tại sao mấy

chục năm qua không ai nghĩ ra?

- Bây giờ trước mắt chúng ta cần biết nên đối phó với tên Kim linh truy hồn tẩu ấy ra sao?

Bạch Mi đại sư vốn là người xưa nay cực cao ngạo, bây giờ lại như có tâm sự gì trầm trọng, sắc mặt lão đanh lại. Tất cả quần hùng, kể cả những cao thủ như Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn, Thời Anh, Hà Nhược Ba cũng đều im lặng không ai nói gì. Tình hình ấy có hai khả năng, một là mọi người đều sợ hãi Kim linh truy hồn tẩu, căn bản chẳng ai muốn đối đầu với cường địch. Hai là trong nhất thời họ chưa nghĩ ra được cách đối phó nên đành im miệng. Sở Tiêu Phong nén tiếng thở dài:

- Chư vị, Kim linh xuất hiện ngay sau cái chết của ba hắc y kiếm sĩ có liên quan với nhau. Bọn chúng đều chết dưới kiếm của tại hạ, tất Kim linh truy hồn tẩu có ý muốn báo thù cho chúng, hẳn sẽ hỏi tội tại hạ trước tiên.

Quần hùng ai nấy đưa mắt nhìn chàng, chàng mỉm cười tiếp:

- Nếu như Kim linh truy hồn tẩu nhất định giết chúng ta, tại hạ tin chắc dù cho chúng ta có bỏ tay chịu trói, hẳn cũng giết chứ chẳng tha ai cả.

Thời Anh gật đầu:

- Không sai!

Sở Tiêu Phong tiếp:

- Tại hạ chưa biết một cao thủ chân chính võ công cao tới trình độ nào, nhưng thiết nghĩ sức lực của một người cũng chỉ có giới hạn. Tên Kim linh kia dù có chuông thần, bất quá cũng chỉ là một loại ám khí mà thôi, chứ nào phải có phép thuật gì.

Điền Bá Liệt nói:

- Sở công tử nói đúng lắm, chúng ta không thể bó tay chịu trói, tất cả xin liều đánh.

Trải qua mấy biến cố không khí trở thành căng thẳng khiến tất cả quần hùng đều hồi hộp không an. Kim linh truy hồn tẩu chưa thấy xuất hiện, nhưng mỗi cá nhân đều có cảm giác bị một áp lực vô hình đè nén. Ngày thứ ba, giữa trưa, tất cả đi qua một con đường dốc núi, Hồ Phùng Xuân bảo:

- Chỉ còn hai ngày nữa chúng ta đã có thể đến Ánh Nhật nhai rồi.

Điền Bá Liệt nói:

- Hồ lão huynh, kỳ thật đến Ánh Nhật nhai rồi sẽ ra sao? Hay là còn xảy ra chuyện gì bất thường nữa? Bọn chúng đã dám đón đầu chúng ta giữa đường giết người, chẳng lẽ lại không dám giết chúng ta ngay Ánh Nhật nhai sao?

Hồ Phùng Xuân đáp:

- Hai việc ấy khác nhau, nơi nhai núi ấy đủ mặt anh hùng tụ tập. Có lẽ Kim linh truy hồn tẩu không dám ra tay giết người đâu.

Thời Anh xen vào:

- Ý của Hồ lão phải chăng muốn nói bọn chúng nhất định sẽ tìm cách đối phó với chúng ta trước khi chúng ta đến được Ánh Nhật nhai?

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Lão phu tin rằng như vậy.

Điền Bá Liệt gật đầu:

- Như thế hôm nay là ngày gần như quyết định đấy.

Đàm Chí Viễn quét mắt quan sát hình thế rồi buông giọng:

- Nếu chúng định giết chúng ta thì nơi này chính là nơi thích hợp cho chúng nhất rồi.

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta nên dừng chân ở lại đây. Hãy nhìn địa hình sơn cốc này, hai bên vách núi đủ đẩy người vào cảnh tuyệt địa. Nếu có kẻ địch mai phục ở đây, tất nhiên chúng ta sẽ thương vong rất nhiều.

Hồ Phùng Xuân lo lắng:

- Nhưng đây là con đường duy nhất dẫn đến Ánh Nhật nhai?

- Tại hạ có ý chúng ta chọn vài người đi thăm dò mở đường trước, chỉ cần vài người thôi, để lỡ xảy ra sự biến cũng dễ ứng phó.

Sau đó mọi người đồng ý để Hồ Phùng Xuân, Điền Bá Liệt và Sở Tiêu Phong dẫn mấy cao thủ nữa đi trước mở đường. Tiến sâu vào sơn cốc hơn trăm trượng nữa, vách núi đá hai bên dựng cao thấu mây, đường đi luồn vào giữa chỉ rộng có ba trượng. Đột nhiên sau một vách đá dội ra tiếng cười lạnh lẽo, sau lưng tảng đá cách đó hơn mười trượng có một bóng người đứng sừng sững. Khoảng cách giữa hai bên tuy hơn mười trượng nhưng Sở Tiêu Phong nhìn rất rõ người ấy là một lão nhân.

Chàng hạ thấp giọng nói:

- Điền huynh có nhìn thấy bóng người ấy chẳng?

Điền Bá Liệt đáp:

- Còn quá xa, nhìn không rõ là ai.

- Đó là một lão nhân râu trắng như cước, không biết có phải là Kim linh truy hồn tẩu hay không?

Lão nhân râu trắng kia đang đứng thẳng đột nhiên như trượt chân vụt nháy xuống. Từ trên vách đá cao nơi vách núi dựng đứng ấy, dù có khinh công tuyệt diệu cũng rất dễ thụ thương, thế mà lão nhân vẫn như thường. Khi thân hình rơi gần xuống đất, hốt nhiên song chưởng lão nhân đập mạnh xuống một tiềm lực đập dội lên đỡ thân hình cong lên, đứng bình thản trên đất. Chỉ cần căn cứ vào thủ pháp ấy, đủ làm mọi người kinh hoàng chấn động. Điền Bá Liệt, Thời Anh, Hà Nhược Ba, Đàm Chí Viễn, Hồ Phùng Xuân đều tự biết bản thân mình không có được bản lãnh như thế. Nhưng Sở Tiêu Phong dường như chẳng lấy làm kinh ngạc, chàng bước tới ung dung mỉm cười ôm quyền thi lễ:

- Phải chăng các hạ là Kim linh truy hồn tẩu?

Người ấy mặc một trường bào màu đen, bộ râu màu trắng như tuyết rủ xuống tận bụng, nhưng sắc mặt hết sức tươi nhuận. Với sắc mặt ấy, lão chỉ đang độ ba hay bốn mươi tuổi. Nhưng với bộ râu trắng xóa nọ, lão lại đáng phải bảy, tám mươi. Căn cứ vào kinh lực lão vừa cố ý biểu lộ chắc chắn võ công lão phải đạt tới mức lộ hỏa thuần thanh. Bộ râu trắng tuyết càng làm tăng uy thế của lão, lão đưa tay nhẹ phất râu lạnh lùng buông tiếng:

- Tiểu tử, hãy báo danh cho lão phu biết, may ra lão phu vị nể người trẻ tuổi mà cho phép tiểu tử được nói chuyện với lão phu.

Sở Tiêu Phong cười nhạt một tiếng:

- Tốt nhất là các hạ nên báo tên trước, tại hạ xem thử các hạ có chút uy danh nào không?

Lão nhân râu trắng cười gằn:

- Khẩu khí tiểu tử lớn lối thật.

- Các hạ không dựa vào tuổi già mà lên mặt đấy chứ?

Lão nhân hơi biến sắc:

- Kim linh truy hồn tẩu chưa hề dựa vào tuổi già lên mặt.

Sở Tiêu Phong buột kêu:

- Quả nhiên là các hạ đấy ư?
- Hãy nói mau tên của tiểu tử người.

- Sở Tiêu Phong! Chỉ là hậu sinh văn bối, chẳng có danh tiếng gì, có nói ra các hạ cùng chẳng biết nào.

Kim linh truy hồn tẩu cười nhạt:

- Hình như lão phu cũng có nghe đến cái tên này rồi.
- Điều ấy vượt khỏi tưởng tượng của tại hạ đấy.

Lão nhân gằn giọng như gầm lên:

- Sở Tiêu Phong, lão phu cần đòi người.
- Tại hạ vẫn đứng ở đây thôi.
- Không phải tiểu tử người, lão phu cần đòi một người khác, một tiểu nha đầu.

Chàng cũng gằn giọng:

- Lão tiên bối, xin hãy hạ được tại hạ trước, rồi hãy nói đến chuyện khác.

Đột nhiên Kim linh truy hồn tẩu ngửa mặt cười lớn:

- Sở Tiêu Phong, người đã nhìn thấy lão phu không thể không chết, người không sợ lão phu sao?
- Kẻ nào nhìn thấy các hạ đều chết ư?
- Đúng vậy!
- Tại hạ đã nhìn thấy các hạ, sao bây giờ vẫn còn sống khỏe mạnh đây?
- Tiểu tử, người sẽ chết ngay lập tức.
- Tại hạ xin cung kính chờ đợi xem các hạ có thủ đoạn gì xin cứ dốc hết ra.

Kim linh truy hồn tẩu giơ cánh tay phải lên, nhưng đột nhiên lão lại dừng lại:

- Sở Tiêu Phong, tên tuổi của lão phu ai nghe cũng sợ hãi, thế nhưng sao người không có vẻ gì sợ lão phu?

Chàng mỉm cười:

- Các hạ có gì đáng sợ?

Kim linh truy hồn tẩu ngẩng mặt:

- Người nói cái gì?

- Tại hạ nói các hạ chẳng có gì đáng sợ cả, ai khác sợ các hạ vì họ đều là những kẻ sợ chết...

Lão nhân cắt lời:

- Còn người không sợ chết ư?

- Không sợ, hà huống chưa chắc các hạ giết nổi tại hạ.

Kim linh truy hồn tẩu cười gằn:

- Sở Tiêu Phong, lão phu vốn định báo cho người biết vài điều. Nhưng người vô lễ như thế, lão phu nghĩ không cần phí lời với người nữa.

Hốt nhiên hai tay lão chấp lại, mấy luồng ánh sáng lóe lên bắn ra. Khoảng cách giữa hai người rất gần, bất cứ ai cũng khó mà tránh thân nổi, nhưng Sở Tiêu Phong vốn đã có chuẩn bị trước. Khi hai tay đối phương vừa chớp động, chàng đã phi thân bật lên cao, mấy luồng ánh sáng ấy chỉ bay vọt qua dưới gót giày chàng. Kỳ thực, Sở Tiêu Phong cũng chẳng biết lão có phải bắn ám khí hay không, nhưng vì sẵn cảnh giác nên chàng cứ phi thân lên cao tránh né trước.

Sau một cái giật mình nhẹ, Kim linh truy hồn tẩu buông tiếng cười lớn:

- Hay lắm! Quả nhiên Sở Tiêu Phong danh bất hư truyền.

Người lão đã theo tiếng nói phi thân lên đuổi theo chàng. Thân chưa đến, tay hữu lão đã vươn ra, một luồng khí lạnh bắn vọt tới. Lão Kim linh truy hồn tẩu này quả nhiên hơn người, kiếm theo thân lão xuất liền như ánh điện đâm ra. Khi Sở Tiêu Phong phi thân lên, tay chàng cũng đã nắm vào cán kiếm, chàng rút kiếm chém xuống, hai thân ảnh lơ lửng trên không bắn dội ra nhau bảy thước. Trong khoảng cách bảy thước ấy, hai bên đã trao đổi bảy chiêu kiếm, bảy kiếm đều chạm nhau. Sở Tiêu Phong không lâm vào thế nguy, nhưng cũng không chiếm được tiện nghi. Chàng buông thân rơi xuống đất, đặt kiếm ngang ngực ngưng thần đợi đối phương. Thế nhưng khi nhìn lại thì trong tay Kim linh truy hồn tẩu đã không còn cầm kiếm nữa. Chàng động tâm nói to:

- Là Tụ Trung kiếm, kiếm giấu trong ống tay áo và Thiên Vương châm đây ư?

Kim linh truy hồn tẩu cũng rơi xuống đất, lão gật gù:

- Kiến thức rộng lắm mới nhận ra kiếm, châm song tuyệt của lão phu. Tiểu tử ngươi là người đầu tiên đấy!

Đó là những kiến giải mà Sở Tiêu Phong đã đọc được trong kiếm phổ vô

danh kia, nên buột miệng nói ra thế mà lại trúng. Chàng nói tiếp:

- Thiên Vương châm là để giết người không kịp chuẩn bị. Tụ Trung kiếm chỉ có ba chiêu “Truy hồn đoạt mệnh” là đáng kể.

Kim linh truy hồn tẩu biến sắc mặt kêu lên ú ớ:

- Người...

- Thì ra các hạ chỉ nhờ vào mấy thứ đó mà giết người.

Diễn Bá Liệt xen vào:

- Trong sách ám khí Thiên Vương châm được xếp vào loại độc thứ ba cùng có tên là Vô Ảnh châm, không ngờ Kim linh truy hồn tẩu cũng là đại gia dùng ám khí đấy.

Kim linh truy hồn tẩu lạnh mặt gật đầu:

- Đúng đó! Hôm nay tất cả ai có mặt đừng hòng sống thoát thân khỏi nơi đây!

Sở Tiêu Phong mỉm cười:

- Chưa chắc các hạ đã chạm được tới một trong những người chúng ta ở đây đâu.

Trường kiếm rung mạnh, hốt nhiên tấn công liền một lúc ba mươi hai chiêu kiếm. Ba mươi hai chiêu kiếm ấy xuất ra liên tục tiếp nhau, thế công dữ dội dị thường. Kim linh truy hồn tẩu bị bắt buộc lùi lại sau xa hơn trượng, sắc mặt lão tím sạm lại định phản công, nhưng ba mươi hai chiêu kiếm của Sở Tiêu Phong đan thành một lưới kiếm quang, không để hở một chút nào. Đợi khi chàng dứt ba mươi hai chiêu kiếm, Kim linh truy hồn tẩu mới có cơ hội phản kích, nhưng lão vẫn không rút vũ khí, chỉ tấn công bằng tay không. Sở Tiêu Phong hiểu rất rõ, lão chỉ đợi cơ hội thuận tiện là có thể rút vũ khí bất cứ lúc nào. Gặp cơ hội thích đáng, Tụ Trung kiếm và Thiên Vương châm lập tức bật ra, nhưng Kim linh truy hồn tẩu không dễ xuất kiếm, vì sự cảnh giác của chàng càng cao. Do đó khi chàng chuyển sang thủ thế kiếm chiêu chàng lại càng nghiêm mật. Tuy song chưởng Kim linh truy hồn tẩu biến hóa phức tạp, nhưng lão không tài nào xâm nhập vào được lưới kiếm quang của chàng, Một người có thể đánh ngang bằng với Kim linh truy hồn tẩu không phân thắng bại, thì đã xứng đáng làm một việc chấn động giang hồ rồi.

Tất cả quần hùng có mặt đều là cao thủ đệ nhất giang hồ, bất cứ ai cũng đều nhận ra kiếm thế của Sở Tiêu Phong tuy đang biến hoá vô lường, nhưng thực

sự chàng vẫn chưa thi triển hết bản lãnh. Song chưởng Kim linh truy hồn tẩu xoay tít như hai vòng bánh xe cực lực tấn công, nhưng lão vẫn không tài nào xâm nhập được vào lưới kiếm quang dày đặc của chàng. Hai bên ác đấu đã mấy chục chiêu mà vẫn giữ ngang thế không phân thắng bại.

Đột nhiên một tiếng hú dài lanh lảnh cất lên, bóng áo đen của Kim linh truy hồn tẩu vọt bay lên cao, bộ râu trắng dựng đứng lên từng sợi, một đạo sáng lóe đột nhiên bắn ra từ ống tay áo lão, đạo sáng ấy chụp xuống người Sở Tiêu Phong.

Không ai nhìn rõ trận đấu diễn biến ra sao, vì động tác hai đối thủ quá mau, mau đến nỗi mắt thường chưa kịp nhìn thì trận đấu đã chấm dứt. Chỉ thấy Sở Tiêu Phong chống kiếm đứng sững, mặt chàng trắng dã, trước ngực áo rách ra, hai vết thương máu đang tuôn ra. Còn Kim linh truy hồn tẩu thân vọt lên cao, trời hụp mấy cái thực mau lẹ bỏ chạy mất hút.

Điền Bá Liệt và Hồ Phùng Xuân vội bước tới đỡ lấy Sở Tiêu Phong. Chàng buông rơi thanh trường kiếm, từ từ ngồi xuống đất khoanh chân lại. Hồ Phùng Xuân gật gù:

- Hay lắm! Từ khi Kim linh truy hồn tẩu xuất hiện giang hồ có lẽ đây là lần đầu tiên không giết được người hãn muốn giết, và cũng là lần đầu tiên hãn phải bỏ chạy.

Hà Nhược Ba áy náy:

- Lạ thật, hãn còn tuyệt kỹ Kim Linh rất hung hãn, sao chưa chịu thi triển chứ?

Điền Bá Liệt nói:

- Nếu hãn còn đủ sức thi triển tuyệt kỹ Kim linh chắc chắn hãn chưa chịu đào tẩu đâu.

- Ý của Điền huynh là...

- Hãn đã thụ thương rồi.

Hà Nhược Ba xoay đầu nhìn lại, thấy sắc mặt Sở Tiêu Phong hơi cau, hai chỗ vết thương máu vẫn tuôn ra. Hà Nhược Ba nhẹ thở dài:

- Điền huynh. Sở công tử đã bị thương nặng, hai vết thương kia tuy không lớn, nhưng sâu lắm.

Điền Bá Liệt cũng thở dài:

- Sở công tử đúng là bị thương rất nặng. Nhưng cũng không đến nỗi trí mạng.

Hà Nhược Ba cau mày:

- Xem ra vết thương ấy nên trị liệu sớm, tại hạ... tại hạ...

Không hiểu sao y cứ ấp úng mãi không nói trọn ý, Điền Bá Liệt cau có:

- Hà huynh làm gì khó khăn thế, khiến tại hạ chẳng hiểu Hà huynh có ý muốn gì?

Hà Nhược Ba cười gượng:

- Thực ra dễ hiểu thôi. Trong người tại hạ có một loại thuốc là thần dược, chữa trị các vết thương đao kiếm. Nếu như vết thương của Sở công tử không nặng, thì dùng thần dược này rất uống. Vì vậy, tại hạ muốn biết rõ thương thế Sở công tử có thực sự nặng hay không?

Thời Anh nóng nảy xen vào:

- Hà huynh nếu thực có linh đan thần dược, sao không mau đưa ra mà cứ ấp a ấp úng mãi thế?

Điền Bá Liệt mỉm cười:

- Thần dược trong người Hà huynh có lẽ quá trân quý, vì vậy mới không dễ dàng đưa ra.

Thời Anh nói:

- Hà huynh không muốn đưa thần dược ra đi nữa cũng có thể cho các người ở đây biết tên của nó chứ?

Hà Nhược Ba đáp:

- Cũng được. Nhị vị có biết loại Bao Mệnh tán không?

Điền Bá Liệt biến sắc:

- Bao Mệnh tán ư? Hà huynh có Bao Mệnh tán ư?

Hà Nhược Ba đáp:

- Phải! Tại hạ có Bao Mệnh tán, nhưng chỉ có một viên duy nhất. Viên này tại hạ đã cất giữ mười chín năm ròng không dám sử dụng đến.

Thời Anh ngăn người:

- Nghe nói loại Bao Mệnh tán là do những vật quý trong thiên hạ như gan giao long, tim tê giác bào chế thành. Không biết có thật như thế?

- Đúng vậy! Bao Mệnh tán là loại thuốc cực quý mà người biết chế ra nó lại đã chết. Nghe nói ở đời này chỉ có mười hai viên, tại hạ có một viên, nghĩa là

trong giang hồ chỉ còn mười một viên không hiểu nằm trong tay ai?

Bấy giờ đột nhiên Sở Tiêu Phong mở mắt ra nói nhỏ:

- Hà huynh, dược vật ấy đã quý giá như thế không thể kinh suất sử dụng. Thương thế tại hạ không lấy gì làm nặng.

Chàng từ từ đứng dậy. Hà Nhược Ba nói:

- Đúng đó, nếu như thương thế không nặng, uống thuốc ấy cũng uống.

Đột nhiên y im bất động thời cả Điền Bá Liệt và Thời Anh cũng phát giác tình hình có gì nguy cấp. Nguyên là vì ở hai nơi vết thương của Sở Tiêu Phong máu đã biến thành màu tía, sắc mặt chàng vốn trắng đã bây giờ lại mơ hồ có khí đen, đó là dấu hiệu trúng độc. Hồ Phùng Xuân kêu lên:

- Nguy rồi! Kim linh truy hồn tẩu là một tên cao thủ dùng độc.

Điền Bá Liệt vội hỏi:

- Làm sao Hồ lão biết điều ấy?

Hồ Phùng Xuân thảng thốt:

- Tại hạ chợt nhớ những người bị hắc đả thương sau này thi thể đều tan rã biến thành một vũng nước máu.

Lão bước mau đến gần Sở Tiêu Phong, đưa tay xé toang vạt áo trước ngực chàng. Trước ngực chàng là hai vết thương rất nhỏ nhưng lại khá sâu. Không ai nhận ra đó là vết đâm của loại vũ khí gì, miệng hai vết thương đã biến thành màu tía, máu vẫn rỉ ra, nhưng cũng đã biến thành màu tía sậm. Hồ Phùng Xuân thở dài:

- Sở đệ, lão Kim linh truy hồn tẩu ấy đả thương đệ như thế nào?

Sở Tiêu Phong gượng cười:

- Tại hạ đâm lão một kiếm và đánh trúng lão một chưởng, rồi bị lão điểm trúng song chỉ vào ngực.

Hồ Phùng Xuân lắc đầu:

- Đây không phải là dấu vết của chỉ phong, rõ ràng là do vũ khí đâm trúng.

- Lão vốn không thể điểm trúng tại hạ bằng chỉ phong ấy, nhưng khi lão xuất chỉ đột nhiên ngón tay lão như dài thêm ra năm tấc.

Điền Bá Liệt góp lời:

- Đó là một loại ám khí gọi là chỉ tiễn, bình thường lão giấu trong cổ tay rất

khó nhận ra. Không ngờ đường đường mang danh Kim linh truy hồn tẩu lại cũng dùng tới chỉ tiễn.

Nếu nói về vết thương thì vết thương của Sở Tiêu Phong chẳng đáng gọi là trầm trọng, nhưng nếu nó có tẩm độc thì tình hình lại hoàn toàn khác. Sở Tiêu Phong than:

- Thương thế tại hạ tuy không nặng nhưng sao khó chịu quá.

Diễn Bá Liệt xoay đầu nhìn Hà Nhượng Ba:

- Hà huynh, chắc phải cần dùng đến Bao Mệnh tán của huynh rồi đó.

Đàm Chí Viễn bước mau tới bên:

- Xin cho tại hạ quan sát vết thương một chút.

Sở Tiêu Phong nói:

- Có lẽ đúng là chỉ tiễn có tẩm độc rồi.

Đàm Chí Viễn quan sát cẩn thận một lúc rồi nói:

- Đúng vậy. Ánh khí có tẩm độc, đó là loại độc phần rất nổi tiếng là Hóa cốt phần. Loại độc này không phát tác ngay lập tức, nhưng là loại cực độc. Bất cứ lúc nào nó cũng có thể lưu hành toàn thân sau đó mới phát tác, trước tiên nó hủy hoại ngũ tạng lục phủ, rồi lan rộng ra toàn thân. Nạn nhân sẽ chết rất mau mà còn cực đau đớn trước khi chết nữa.

Diễn Bá Liệt hỏi:

- Hình như các hạ hiểu rõ về loại độc này?

Đàm Chí Viễn thở dài:

- Ôi! Chính gia phụ tại hạ bị chết vì Hóa cốt phần đó.

Diễn Bá Liệt giật mình:

- Cũng chết vì tay Kim linh truy hồn tẩu nữa à?

- Không rõ, nhưng xem thương thế của Sở công tử, chín phần mười là có khả năng ấy. Hóa cốt phần cực độc, càng cứu chữa mau càng tốt, đừng nên chậm trễ.

Hà Nhượng Ba cười gượng gạo, y rút trong người ra một viên thuốc, chậm chạp đưa ra:

- Diễn huynh, sau khi uống viên thuốc này, ít nhất phải mất một giờ vận công trục độc ra khỏi thân đấy.

Điền Bá Liệt nhận lấy viên thuốc trong lòng hơi động, tự nghĩ:

- Tên họ Hà này không đưa thẳng thuốc cho Sở Tiêu Phong, không biết là có dụng ý gì? Nếu lỡ đây là thuốc độc do tay ta đưa cho Sở Tiêu Phong, chàng tắt chết và liên lụy đến ta thì sao?

Trong lòng tuy có hoài nghi, nhưng trong tình huống cấp bách này không thể suy nghĩ lâu hơn, hắn đành trao lại cho Sở Tiêu Phong:

- Sở huynh đệ, uống mau đi!

Sở Tiêu Phong vội đón lấy bỏ vào miệng uống liền viên thuốc, rồi ngồi xuống bắt đầu điều tức vận công trực độc. Chàng vừa hít thở được một lúc đột nhiên có hai bóng đen từ trên mồm huyền nhai cao buông thân xuống như hai con chim ưng chụp mồi. Hai bóng đen ấy nhằm ngay đầu Sở Tiêu Phong chụp xuống. Hồ Phùng Xuân và Điền Bá Liệt xuất kiếm nhanh như điện chặn đường tấn công của hai bóng đen.

Chỉ nghe “choang choang” hai tiếng lớn, hai ánh đao của hai bóng đen đánh vệt hai lưỡi kiếm của họ Hồ và họ Điền bật ra, ánh đao tiếp tục chém xuống đầu Sở Tiêu Phong. Rõ ràng mục đích của chúng là quyết giết chết chàng. Kinh lực hai bóng đen rất mạnh, tốc độ lại mau như điện chớp. Đàm Chí Viễn đứng cạnh vội rút ám khí cầm sẵn ở tay, hai bóng đen đã tới trước mặt Sở Tiêu Phong, nên ám khí đã sẵn ở trong tay mà Đàm Chí Viễn không dám bắn tới vì sợ lầm trúng chàng. Hai ánh đao múa loang loáng chém xuống, ánh đao như sấm sét. Khi hai ánh đao hạ chém xuống, đột nhiên Sở Tiêu Phong lăn thân vọt ra xa, hai ánh đao chém hụt. Trong chớp nhoáng hai đệ tử Cái Bang là Vương Bình, Trần Hoàn phi thân vọt tới, hai ánh kiếm như hai con rồng đảo lộn chặn ánh đao của hai bóng đen lại. Song phương kết thành một lưỡi kiếm không cho hai bóng đen tiến tới gần Sở Tiêu Phong nữa. Chàng được Điền Bá Liệt và Hồ Phùng Xuân đỡ lui lại xa mấy trượng, tiếp tục ngồi khoanh chân tự điều trị trực độc ra khỏi người.

Đột nhiên chàng mở mắt đứng dậy ôm quyền thi lễ:

- Đa tạ chư vị quan tâm, tiểu đệ đã trực được hết độc ra khỏi thân rồi.

Lúc này hai bóng đen vừa thấy Sở Tiêu Phong công lực đã phục hồi, liền đưa mắt nhìn nhau rồi tung người phi thân mất dạng.

Hà Nhược Ba kinh ngạc:

- Sau mau lẹ như thế?

Chàng mỉm cười:

- Tại hạ trúng độc không lấy gì làm nặng, vừa rồi lại bị hai tên áo đen tấn công đột ngột, trong lúc quá sợ hãi toát hết mồ hôi, tại hạ vừa vận khí thử mới biết độc chất đã bị khu trừ hết.

Hà Nhược Ba, Điền Bá Liệt đều biết Sở Tiêu Phong chỉ nói qua loa cho qua câu chuyện, tất nhiên sự thật chàng phải có nội công khác thường nên mới mau chóng trục hết độc tích trong người ra được như thế. Tuy hiểu rõ sự thực nhưng họ không tra vấn nữa.

Điền Bá Liệt chuyển câu chuyện:

- Sở công tử, trước mắt chúng ta coi như cùng sống chết có nhau, vì vậy tại hạ hy vọng chúng ta nên nói rõ cho nhau biết mọi chuyện.

Chàng thành khẩn đáp:

- Vâng, Điền huynh cần biết gì xin cứ nói, tại hạ biết sẽ trả lời hết cho huynh biết.

- Phải chăng Kim linh truy hồn tẩu đã bị công tử đả thương?

Sở Tiêu Phong trầm ngâm một chút mới đáp:

- Điền huynh hỏi câu ấy tại hạ rất khó trả lời.

- Tại sao vậy?

- Tại hạ chỉ có thể nói hắn có khả năng đã bị thương nhưng không thể dám xác định.

- Sở công tử, ác đấu với kẻ địch mà không biết địch thủ có bị thương hay không, như vậy là sao?

Sở Tiêu Phong cười gượng:

- Sự thật đúng như vậy vì chiêu ấy tại hạ vừa mới học xong và đó là lần đầu thi triển.

Thời Anh xen vào:

- Nếu kiếm ấy đâm trúng đối phương tất Sở công tử phải có cảm giác chứ...

Sở Tiêu Phong đáp:

- Thế kiếm ấy hàm súc mười thành chân lực của tại hạ, mũi kiếm chưa tới đối phương đã bắn ra...

Điền Bá Liệt cắt lời chàng:

- Như vậy là công tử có bản lãnh bắn ra kiếm khí ư?

Chàng gật đầu:

- Vâng, bất quá công lực tại hạ có lẽ không đủ nên chỉ bắn được kiếm khí ra nửa thước.

Điền Bá Liệt trợn mắt:

- Nửa thước là quá đủ, nếu trúng vào yếu huyệt đủ giết người rồi.

Mọi người trầm ngâm kinh dị vì chàng có bản lãnh nội lực bắn ra được kiếm khí. Thời Anh trầm tư một hồi lâu rồi đột nhiên bật cười ha hả:

- Sở công tử, xem ra công tử còn dẫu khá nhiều tuyệt kỹ chưa thi thố hết, đúng thế không?

Chàng miễn cưỡng gật đầu:

- Chỉ vì mấy chiêu kiếm pháp ấy quá âm độc nên tại hạ ít khi dám luyện tập thi triển mà thôi.

Câu nói ấy đã quá rõ, người thông minh không cần phải hỏi thêm nữa. Thời Anh gật đầu:

- Hiện tại, Sở công tử, chúng ta nên làm gì đây?

Chàng đáp:

- Không còn con đường nào khác là tiếp tục đến Ánh Nhật nhai.

Điền Bá Liệt xoay lại nhìn Hồ Phùng Xuân:

- Hồ lão, xem ra dù chúng ta có đến được Ánh Nhật nhai cũng không thu hoạch được gì.

Nói tới đó bỗng y im bặt không nói. Kể xưng tên là Xuân Thu Bút kia được các nhân vật giang hồ cực kính trọng nên Điền Bá Liệt không dám bôi nhọ. Hồ Phùng Xuân hiểu tâm lý của y nên tiếp lời:

- Điền huynh đệ phải chăng muốn nói chưa chắc Xuân Thu Bút dám xuất hiện ở Ánh Nhật nhai.

Điền Bá Liệt phân vân:

- Cái ấy... cái ấy... không chắc, tại hạ có cảm giác e rằng khi chúng ta đến được Ánh Nhật nhai thì ở đó sẽ xảy ra biến cố gì khác thường.

Kỳ thực Hồ Phùng Xuân, Đàm Chí Viễn cũng có cảm giác giống như thế chỉ vì họ không dám nói ra lời. Sở Tiêu Phong đành nói:

- Chúng ta tiến lên trước quả thực mây mù mờ mịt không biết sẽ xảy ra

chuyện gì, nhưng bây giờ đến được Ánh Nhật nhai chúng ta có cơ hội gặp Xuân Thu Bút, còn rút lui thì thu hoạch được gì?

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Đã gần tới Ánh Nhật nhai, đường lui về còn xa hơn đường tiến lên, chúng ta cứ đi tới có lẽ hay hơn cả.

Sở Tiêu Phong nói:

- Đúng, tình thế trước mắt đại đa số võ lâm đồng đạo đều muốn gặp Xuân Thu Bút, chúng ta hãy quyết định tiến lên.

Điền Bá Liệt như chưa quyết tâm:

- Sở công tử hãy yên tâm về việc ấy, chỉ có điều... hình như trong chiếc xe kín kia có một nữ nhân, nữ nhân ấy là người thế nào? Tại sao đối phương lại cứ đòi công tử trao nữ nhân ấy ra?

Sở Tiêu Phong nói:

- Điền huynh, nữ nhân ấy là người biết nhiều điều ẩn mật của bọn người thần bí kia, chúng không muốn bị tiết lộ ẩn mật nên cần phải giết nàng, tại hạ chỉ biết tới chừng ấy thôi.

Hồ Phùng Xuân vội hỏi:

- Sở công tử, nàng ta không tiết lộ gì thêm nữa ư?

- Không hề.

Thời Anh xen vào:

- Sở công tử dẫn nàng ta đến Ánh Nhật nhai là có dụng tâm gì?

- Nghe nói Xuân Thu Bút là người phân xử rất có chính nghĩa, tại hạ muốn giao nàng ấy cho y.

Thời Anh thở dài:

- Thế lỡ y không nhận thì sao?

Đột nhiên có một tiếng hú ngân dài rồi một bóng nhân ảnh mau như điện chớp phi thân đến. Vương Bình và Trần Hoàng không đợi lệnh đã vọt thân ra nghênh tiếp, nhưng rồi cả hai lập tức lùi lại, nhân ảnh nọ cũng kịp dừng chân. Hồ Phùng Xuân biến sắc buột kêu:

- Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh.

Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh là nhân vật lừng danh giang hồ hiện nay

thình lình xuất hiện khiến quần hùng ai ấy ngẩn người kinh ngạc. Giang Phi Tinh mỉm cười:

- Không sai, đúng là Giang mỗ đây.

Lão quét mắt nhìn Sở Tiêu Phong:

- Sở đệ, cuối cùng tiểu huynh đã đuổi kịp.

Sở Tiêu Phong bình tĩnh thi lễ:

- Giang huynh là...

Giang Phi Tinh cắt lời:

- Ta đến để giúp Sở đệ một tay đây.

Chàng ôm quyền:

- Đa tạ Giang huynh.

Tiếng tăm của Giang Phi Tinh trong giang hồ rất lớn. Họ Giang cũng đã cao tuổi nên được mọi người trọng vọng, không ngờ lại kết huynh đệ với Sở Tiêu Phong từ lúc nào khiến quần hùng lấy làm kinh ngạc.

Giang Phi Tinh từ từ nói với Sở Tiêu Phong:

- Chúng ta đang đối diện với một nhóm người tà ác chưa từng thấy trong giang hồ, bọn chúng không từ chối một thủ đoạn nào tiêu diệt các nhân vật cao cường võ lâm, chúng dùng mọi phương cách giết hại những người cần phải giết. Ta nửa đời bôn tẩu giang hồ gặp kẻ ác cũng nhiều nhưng chưa hề thấy ai ác độc như bọn này. Kiếm thuật của Sở đệ cũng khá cao thâm, nhưng đệ có phần hơi nhân từ.

Sở Tiêu Phong cúi đầu:

- Tiểu đệ xin lãnh giáo.

Giang Phi Tinh nói tiếp:

- Huynh đệ, ai khác ta không dám nói, nhưng sau này nếu gặp nhân vật trong nhóm người này, huynh đệ không nên lưu tình.

- Tiểu đệ hiểu rõ.

- Hiểu rõ thì đừng hạ thủ lưu tình nữa.

Tất cả quần hùng từ mọi phương tụ tập tới đây cũng trong cảnh ngộ sống chết cùng phận nên tự động hợp thành một nhóm. Tất cả phong cho Hồ Phùng Xuân là người tạm thời nắm quyền truyền lệnh. Họ đã vượt qua sơn cốc lúc trời

vừa tối. Hồ Phùng Xuân chọn địa thế sát vách núi ra lệnh dừng lại nghỉ ngơi bắt đầu nấu buổi cơm tối.

———— o0o —————

HỒI 21

Mùa Ma Chước Quỷ

H

ồ Phùng Xuân cho đốt những cụm lửa lớn, tuy như vậy dễ bị đối phương phát hiện, nhưng nếu có ai đột nhập trong vòng năm trượng là bị phát giác liền. Họ Hồ còn phân chia nhân lực ra gác chung quanh vách núi.

Vào khoảng canh ba đột nhiên từ hướng tây nam xuất hiện hai bóng nhân ảnh, bây giờ đúng vào giờ đi tuần của Điền Bá Liệt, y vội ra lệnh chuẩn bị, đồng thời cấp báo với Hồ Phùng Xuân, còn tự thân y đón đầu hai bóng đen ấy. Đó là một nam một nữ, nam khoảng độ trên bốn mươi tuổi mặc trường bào màu đen, nữ mới độ trên hai mươi chút ít, nhan sắc khá mặn mà. Người áo đen dừng chân mỉm cười khi gặp Điền Bá Liệt.

- Tại hạ không mang nửa tấc sắt trong thân.

Điền Bá Liệt giữ khoảng cách bảy tám thước, nhìn thăm dò hán tử ấy, quả nhiên hẳn không đeo vũ khí, nữ nhân cũng vậy, nàng mặc áo xanh không đeo đao kiếm.

Cười nhạt một tiếng, hán tử áo đen từ từ nói:

- Tại hạ hy vọng được gặp người có quyền chủ động ở đây.

Điền Bá Liệt gần giọng hỏi:

- Có chuyện gì?

Người áo đen:

- Chuyện cực kỳ trọng đại.

- Các hạ có thể cho biết danh tính được chăng?

- Tại hạ là Tiết Hàn, còn đây là cô em họ Tiết Y Nương!

- Thất bộ truy hồn Tiết Hàn?

- Chính là tại hạ.

- Tại hạ Điền Bá Liệt, nghe danh đã lâu hôm nay hân hạnh được gặp. Tiết huynh nhất định phải gặp người cầm đầu ở đây chẳng?

- Việc này trọng đại, nếu Điền huynh có quyền làm chủ, tại hạ xin báo cho Điền huynh biết cũng được.

Hai người đang đối đáp thì Hồ Phùng Xuân đã dẫn Sở Tiêu Phong chạy đến. Điền Bá Liệt vội nói:

- Người đứng đầu chúng ta đến rồi, Tiết huynh muốn nói gì cứ nói với người ấy.

Tiết Hàn mỉm cười:

- Vị này là...

Điền Bá Liệt đỡ lời:

- Lư châu đại hiệp...

- Hồ Phùng Xuân.

Hồ Phùng Xuân đáp liền:

- Không dám, bằng hữu đây là...

Điền Bá Liệt nối lời:

- Hồ lão, vị đại nhân vật này là Thất bộ truy hồn Tiết Hàn.

Hồ Phùng Xuân ngẩn người:

- Ngưỡng mộ... ngưỡng mộ...

Tiết Hàn cười tươi:

- Hồ lão quá khen...

Hắn hơi dừng một chút rồi tiếp:

- Tại hạ có việc trọng yếu muốn báo với Hồ huynh.

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Được lắm! Lão hủ xin rửa tai lắng nghe!

Tiết Hàn nói:

- Chư vị thật chưa biết gì sao?

Hồ Phùng Xuân nói:

- Biết việc gì?

- Tất cả những vị anh hùng ở đây có hơn trăm người chứ?

- Gần một trăm.

Tiết Hàn thản nhiên:

- Rất tiếc, tất cả chư vị đều không thể còn nhìn thấy mặt trời lặn ngày mai.

Hồ Phùng Xuân nói:

- Ý Tiết huynh là gì?

- Tất cả đều đã trúng độc!

- Tiết huynh, vì sao tại hạ chẳng có chút cảm giác gì?

- Nhân vì chưa đến thời gian độc được phát tác.

- Tiết huynh, độc được ấy thời gian nào mới phát tác.

Tiết Hàn hơi trầm ngâm một chút mới đáp:

- Sau giờ ngọ ngày mai nó bắt đầu phát tác, trước khi mặt trời lặn xuống núi chư vị sẽ lập tức chết hết toàn bộ.

Điền Bá Liệt hỏi:

- Như vậy nghĩa là độc được ấy không mạnh lắm?

Tiết Hàn đáp:

- Chỉ nên nói nó là một loại độc được chậm phát, nhưng nếu đã đến lúc phát tác chẳng có thuốc gì cứu được.

Hồ Phùng Xuân nói:

- Các người hạ độc thủ từ lúc nào?

Cả ba đều hết sức bình tĩnh khiến Tiết Hàn chấn động trong lòng, một người đã biết bản thân mình và tất cả đồng bọn bị trúng độc chắc chắn sắp đến lúc chết mà vẫn không lộ chút gì kinh hoảng thực sự không phải là điều dễ có, chỉ có hai khả năng, một là họ không tin đã trúng độc, còn nguyên nhân khác là họ chẳng coi cái chết ra gì nữa. Hồ Phùng Xuân vẫn hết sức bình tĩnh:

- Nay Tiết huynh, xin cho hỏi, các vị hạ độc được từ lúc nào và bằng cách nào?

Tiết Hàn đáp:

- Đó là cách hạ độc mà trong thiên hạ không ai có thể đề phòng được, chúng ta rải độc trên con đường, chỉ cần chư vị đi qua là đã trúng độc rồi.

Hồ Phùng Xuân nói:

- Quả là cách hạ độc cao minh.

Điền Bá Liệt gật đầu:

- Được lắm! Cứ coi như chúng ta đã trúng độc. Tiết huynh, chẳng lẽ huynh mang thuốc giải độc đến cho chúng ta ư?

Tiết Hàn lạnh lẽo:

- Đương nhiên tại hạ đến đây có quan hệ đến việc giải độc.

Hồ Phùng Xuân hỏi:

- Tiết huynh có mang giải dược ở trong người chăng?
- Không. Hồ lão nên hiểu rõ, tại hạ đâu phải là thằng ngốc.
- Nghĩa là Tiết huynh đến đây với dụng ý gì khác?
- Tại hạ đến để đàm luận về việc thuốc giải dược.
- Được đấy, lão phu xin nghiêng tai lắng nghe.
- Nếu chư vị không muốn chết hết trong ngày mai, chúng ta khả dĩ đàm luận về điều kiện.

- Điều kiện thế nào?

- Người nào không muốn chết sẽ được uống thuốc giải nhưng sau đó phải lập tức quay về cố hương từ đó không được hỏi đến việc giang hồ nữa.

- A! Ra là phải cắt đao quy ẩn lui khỏi giang hồ?

- Chính là như thế?

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Ý hay lắm nhưng vấn đề là các người ấy có đủ sức quay về cố hương hay không.

- Tại hạ bảo đảm. Hồ lão có thể yên tâm.

- Thế còn những người không bằng lòng quay về?

- Cái ấy tất nhiên đành phải chịu độc phát mà chết.

Điền Bá Liệt khẽ mỉm cười:

- Tiết huynh, tại hạ lấy làm kỳ quái...

Tiết Hàn nói:

- Kỳ quái cái gì?

- Các người dụng tâm hạ độc là muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết, đúng

không? Thế tại sao các người lại tìm đến đây đặt điều kiện cứu chúng ta?

- Vì trời vốn có đức hiếu sinh, chúng ta cũng chẳng hy vọng giết người quá nhiều.

Đột nhiên Sở Tiêu Phong xen lời vào:

- Tiết huynh, phải chăng các vị phụng lệnh đến đây hay là đó là ý của Tiết huynh?

Tiết Hàn lạnh lùng:

- Tại hạ xin nói thật, tại hạ phụng lệnh đến đây... Các hạ là...

- Tại hạ Sở Tiêu Phong. Tiết huynh, nếu ngay bây giờ chúng ta bắt giữ hai huynh muội Tiết huynh thì kết quả sẽ ra sao?

- Dù các vị làm được thế đi nữa cũng phải trả giá rất cao.

- Trả giá thế nào?

- Thứ nhất, muốn bắt hai huynh muội chúng ta không phải dễ, các vị tuy đông nhưng tại hạ tin chắc ít nhất cũng hại chết hàng chục người mới bắt được huynh muội tại hạ, còn nếu các vị giết hai huynh muội tại hạ thì giá ấy sẽ phải trả bằng hàng trăm mạng người.

Sở Tiêu Phong cười nhạt:

- Tiết huynh, có thể chúng ta sẽ bị độc phát mà chết, nhưng còn chuyện bắt giữ quý huynh muội thì tại hạ cho rằng chẳng có gì khó cả.

Tiết Hàn cười gằn một tiếng:

- Các hạ khẩu khí lớn lối lắm đấy.

- Tiết huynh, nếu không tin lời tại hạ xin hãy thử xem!

- Huynh muội chúng ta không mang theo nửa tắc sắt.

- Tại hạ biết, đó chính là chỗ thông minh của các hạ đấy.

Điền Bá Liệt nóng nảy:

- Nếu quả thật chúng ta đều bị trúng độc vì thủ đoạn hèn hạ của bọn các hạ thì thiết nghĩ chúng ta chẳng cần gì phải theo quy củ giang hồ đối đãi với các hạ nữa.

Hồ Phùng Xuân gằn giọng:

- Tiết huynh nên cố mà giữ thân đấy, nếu lỡ lọt vào tay chúng ta ắt là nguy lắm đó.

Tiết Hàn ngăn người:

- Có gì mà nguy?

- Các hạ đã hạ độc chúng ta, nếu chúng ta bắt được quý huynh muội, chúng ta sẽ không tha mạng cho quý huynh muội đâu.

Diễn Bá Liệt tiếp lời hăm dọa:

- Có thể chúng ta sẽ chém các hạ làm trăm mảnh, cũng có thể chúng ta sẽ buộc các hạ đau đớn chết từ từ cho đến khi độc dược sẽ phát tác trong người chúng ta mới thôi.

Tiết Hàn hơi biến sắc mặt:

- Nghĩa là chư vị buộc huynh muội tại hạ phải liều mạng quyết đấu ở đây?

Sở Tiêu Phong gằn giọng:

- Chúng ta vui lòng đợi huynh muội các hạ thi triển toàn lực, chúng ta sẽ dùng bản lãnh chân chính chế phục các hạ, hy vọng các hạ thua phải tâm phục khẩu phục.

Tiết Hàn nghiêng đầu nhìn thiếu nữ áo xanh:

- Muội muội, xem ra chúng ta tính toán lầm mất rồi.

Tiết Y Nương thở dài:

- Chúng ta muốn giết người ta tất người ta cũng chẳng nhân nhượng gì chúng ta, đó là lẽ đương nhiên.

Tiết Hàn gật gù:

- Nếu các vị nhất định đòi bắt huynh muội chúng ta, huynh muội chúng ta cũng không thể cam tâm chịu trói, nhưng không biết các vị muốn cùng lúc tấn công hay đánh riêng từng người?

Sở Tiêu Phong đáp:

- Tại hạ xin được lãnh giáo với Tiết huynh.

Bổng có âm thanh hào tráng:

- Không! Hãy để Tiết Hàn cho ta, ngu huynh xưa nay không thích động thủ với nữ nhân.

Theo âm thanh ấy một bóng người xuất hiện, đó là Đao quá vô thanh Giang Phi Tinh. Tiết Hàn thất sắc:

- Giang đại hiệp...

Giang Phi Tinh cắt lời:

- Không sai, Tiết Hàn, nhuyễn kiếm của các hạ e rằng vẫn dấu trong lưng.

Tiết Hàn mỉm cười:

- Nếu tại hạ không rút vũ khí có lẽ Giang đại hiệp cũng không rút đao chứ.

Giang Phi Tinh lăm lì đáp:

- Trước đây hai tháng cũng vì mấy câu nói của các hạ mà lão phu bị lừa, nhưng lần này khó lừa thêm lão phu lần nữa đấy.

- Ô, Giang đại hiệp nói vậy là quyết muốn động thủ với tại hạ đấy ư?

Giang Phi Tinh cười ha hả:

- Tiết Hàn, người khác có thể không hiểu các hạ, nhưng còn lão phu đây hiểu quá rõ. Các hạ có hiệu là “Thất bộ truy hồn” (giết người trong bảy bước) ngoài kiếm pháp âm độc còn có một thứ độc châm rất lợi hại có thể trong lúc động thủ cùng người bắn độc châm ra, độc châm ấy nhỏ như sợi lông trâu bắn trúng người mà chẳng có cảm giác gì.

- Hay lắm. Giang đại hiệp đã rõ như thế tại hạ xin nhận. Giang đại hiệp nói đúng lắm, khi bị trúng độc châm chỉ cần bước bảy bước là chết vì vậy tại hạ mới bị gọi là Thất bộ truy hồn.

Y ngửa mặt lên trời cười lớn:

- Rất nhiều người đã chết vì độc châm ấy, tiếc thay đến lúc chết rồi mà chúng còn chưa biết gì.

Giang Phi Tinh gật đầu:

- Thất bộ truy hồn, thì ra đó là tâm địa của các hạ, đêm nay lão phu xin được lãnh giáo.

Lão nhân họ Giang vung tay phải, trường đao vốn đeo bên lưng đã lọt vào tay, đao xuất không một tiếng động, ngay cả thủ pháp rút đao cũng không gây một âm thanh nhỏ, tự nhiên trường đao lọt vào trong tay như có ma thuật, trong một nháy mắt đao biến thành một bức màn sáng, thân thể lão như ẩn hẳn vào trong màn đao ấy. Tiết Hàn dư biết, chỉ cần y hơi động thủ là trường đao trong tay Giang Phi Tinh sẽ tấn công như núi non đổ sập, vì vậy y vẫn đứng bất động. Giang Phi Tinh quả nhiên không chém đao tới. Hồ Phùng Xuân tươi cười:

- Tiết huynh, hãy chuẩn bị bó tay chịu trói đi.

Toàn bộ quần hùng có mặt đều nhận ra Tiết Hàn đã bị đao quang của

Giang Phi Tinh uy hiếp. Giang Phi Tinh gầm lên:

- Tiết Hàn, lão phu cho các hạ thêm cơ hội nữa, nếu như các hạ không xuất thủ, e rằng không còn cơ hội nào nữa đấy.

Lúc ấy kiếm thế của Sở Tiêu Phong cũng đang khống chế Tiết Y Nương, mũi kiếm chàng nghiêng nghiêng lướt tới Tiết Y Nương. Nàng có cảm giác kiếm thế đối phương phong tỏa cả bảy huyết đạo, chỉ cần nàng hơi sơ xuất là bị kiếm đâm trúng, do vậy Tiết Y Nương cũng không dám động đây. Tiết Hàn vốn hy vọng được Tiết Y Nương xuất thủ tương trợ, nhưng khi y hơi nghiêng đầu nhìn lại, hy vọng ấy tiêu tan. Tiết Y Nương nhẹ thở dài:

- Ca ca, chúng ta gặp toàn là cao thủ mất rồi.

Tiết Hàn cười đau khổ:

- Đúng vậy, chúng ta đã gặp toàn cao thủ, ta đang suy tính đây.

Tiết Y Nương hỏi:

- Ca ca suy tính cái gì?

- Ta suy tính nếu ta xuất thủ phản kích có mấy phần chắc thắng?

Tiết Y Nương nói:

- Theo muội, chúng ta chẳng có cơ hội gì nữa.

Tiết Hàn gượng cười:

- Muội muội biết không, nếu chúng ta không phản kích cũng khó mà thoát cái nguy bỏ mạng.

Tiết Y Nương lại thở dài, định nói gì đó lại thôi. Hồ Phùng Xuân mỉm cười:

- Nay Tiết huynh, chúng ta vẫn còn nửa tin nửa ngờ về chuyện trúng độc.

Tiết Y Nương cắt lời:

- Hồ lão, điều ca ca ta nói đều là có thật.

Hồ Phùng Xuân nói:

- Vậy chỉ còn một cách giải nguy cho huynh muội cô nương nữa mà thôi.

- Các thế nào?

- Dẫn chúng ta đi lấy thuốc giải.

- Tại hạ có thể dẫn chư vị đi nhưng tại hạ không bảo đảm chư vị có lấy được thuốc giải hay không.

- Vì nơi ấy cách xa đây lắm hay sao?
- Không xa lắm, trong vòng mười dặm thôi.

Giang Phi Tinh lạnh lùng nói:

- Sở huynh đệ, tên này không đáng tin.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Giang huynh, tình thế trước mắt hình như chỉ đành phải tạm tin họ vậy.
- Như vậy e rằng bị họ dẫn vào nơi đã sẵn mai phục.
- Dù hẳn có dẫn chúng ta vào chỗ mai phục, chúng ta cũng cần đến cho biết tới cùng, và đó cũng là dụng tâm của chúng ta.

Tiết Hàn xen vào:

- Giang đại hiệp đa nghi quá.

Giang Phi Tinh quắc mắt:

- Tiết Hàn, lão phu xem ra các hạ có khổ tâm gì đó phải không?

Tiết Hàn nhẹ nén tiếng thở dài quay lại nhìn Tiết Y Nương:

- Muội muội hãy nói thay ta đi.

Tiết Y Nương nói liền:

- Chúng ta chỉ có bốn phận đến đây báo tin ấy, chứ vị không tin sao?

Sở Tiêu Phong nói:

- Chúng ta chỉ tin nếu huynh muội cô nương đồng ý dẫn chúng ta đi gặp người đã ra lệnh cho huynh muội cô nương.

Tiết Y Nương gật đầu:

- Điều ấy có khó gì... nhưng... nhưng... gia phụ chúng ta đang bị chúng khổng chế, mong... mong... chứ vị chớ vọng động mà hại đến gia phụ.

- Nhân danh hơn trăm mạng sống quần hùng ở đây, tại hạ xin hứa không làm gì hại tới huynh muội cô nương.

Tiết Y Nương ra hiệu bằng mắt cho Tiết Hàn. Tiết Hàn xoay thân bước đi liền. Giang Phi Tinh lướt thân bám sát theo sau, y hạ giọng gần như hăm dọa:

- Tiết các hạ hãy thành tâm một chút, vì an toàn của hơn trăm mạng người. Giang mỗ sẽ không tiếc thân mình đâu.

Tiết Hàn vừa cúi đầu đi vừa đáp:

- Tại hạ hết sức thành tâm, chư vị chớ đa nghi, tại hạ chỉ hy vọng dựa vào thực lực chư vị cứu được gia gia.

Họ đi một lúc lâu thì đến trước một khu rừng. Tiết Hàn dừng chân, nói lớn vọng vào rừng:

- Tiết Hàn xin đợi lệnh ở đây

Trong rừng vọng ra một âm thanh lạnh lẽo:

- Hình như huynh muội các người dẫn ai đến?

Tiết Hàn đáp lớn:

- Thưa vâng, vì họ không tin lời tại hạ.

Tiếng người trong rừng:

- Các người đã đáp ứng chúng những gì?

- Họ muốn thuốc giải độc nhưng tại hạ không có quyền đáp ứng nên đành dẫn họ đến đây đàm phán cùng tiên sinh.

Người trong rừng nói:

- Nói vậy không phải chúng đầu hàng sao?

- Thưa không, họ hoài nghi chưa chắc họ đã bị trúng độc, huynh muội tại hạ chỉ có bổn phận báo tin nên không thể giải đáp chính xác với họ được.

Người trong rừng trầm ngâm một chút rồi cất giọng:

- Tiết Hàn, người làm vậy là hay lắm.

Tiết Hàn nói liền:

- Chúng huynh muội đã phải hết lời may không nhục mệnh... nhưng không biết gia phụ...

Tiếng trong rừng lạnh lùng cắt lời y:

- Im đi, người muốn biểu đạt điều gì? Đó là việc riêng của các người, chúng ta sẽ nói riêng sau, không nên cho giang hồ biết.

- Vâng, tại hạ rõ.

- Tiết Hàn, tất cả có bao nhiêu người đến đây?

- Năm người.

- Có ai là người có quyền quyết định?

Hồ Phùng Xuân đáp thay câu ấy:

- Có đây, lão hủ có thể quyết định.

Tiếng người trong rừng:

- Các hạ là người thế nào?

Hồ Phùng Xuân nói:

- Lư châu Hồ Phùng Xuân.

Tiếng người trong rừng cười lớn:

- Các hạ đã nửa đời bôn tẩu giang hồ, ta không ngờ lại đại đột nhận lấy ngu đại vào thân.

Hồ Phùng Xuân tái sắc, Sở Tiêu Phong lạnh lùng nói dội vào rừng:

- Chúng ta đến đây đàm phán hy vọng các hạ hãy cẩn thận lời nói.

Người trong rừng cười ha hả:

- Đàm phán ư? Ta tưởng Tiết Hàn đã báo cho các người biết hết nội tình rồi chứ? Mạng sống các người chỉ còn có ngày mai nữa thôi, các người đến đây xin ta thuốc giải chứ có điều kiện gì mà đàm phán?

Hồ Phùng Xuân lạnh lùng gằn giọng:

- Các hạ lầm rồi, chúng ta chưa hề có cảm giác trúng độc, mà cho dù có trúng độc thật đi nữa cũng không thèm cầu xin các hạ, bậc đại trượng phu sống không vui mà chết cũng chẳng sợ, chỉ cần chết an tâm là được rồi.

Tiếng người trong rừng giận dữ:

- Tiết Hàn, người đã nói với chúng những gì?

Tiết Hàn đáp:

- Tại hạ phụng lệnh mời mấy nhân vật đầu não đến đây, tại hạ đã làm tròn nhiệm vụ còn chuyện sau đó như thế nào là chuyện của tiên sinh và họ chứ đâu có liên quan gì đến tại hạ.

Tiết Y Nương xen vào:

- Hai chúng ta đã ước định, chúng ta chỉ dẫn họ đến đây là coi như xong chuyện, bây giờ tiên sinh hãy thả gia phụ chúng ta ra.

Người trong rừng lạnh giọng:

- Lệnh tôn vẫn còn ở đây, chỉ cần ta động tay một cái là có thể tha hãn, bất quá quý huynh muội chưa làm xong mọi việc nên ta chưa thể thả được.

Tiết Hàn run giọng:

- Chúng ta còn phải làm gì nữa?

- Tiết Hàn, mạng sống của lệnh tôn nằm trong tay chúng ta, hy vọng các người biết điều một chút, nếu muốn thấy lệnh tôn xin mời hai huynh muội vào rừng mà nhìn.

Hai anh em Tiết Hàn đưa mắt nhìn nhau không biết có nên nghe lời ấy hay không. Giang Phi Tinh vội nói:

- Các hạ nói sao dễ nghe thế? Chúng ta tin huynh muội họ Tiết mới đến đây, nếu có vào rừng thì chúng ta ắt phải vào tất cả, chứ sao chỉ có hai huynh muội ấy vào, lỡ chúng thoát mất thì sao?

Tiết Hàn hậm hực:

- Tiên sinh, huynh muội tại hạ sở dĩ chịu khuất phục chỉ vì gia phụ đang nằm trong tay tiên sinh, nếu như tiên sinh không cho tại hạ chút hy vọng gì cứu được gia phụ, huynh muội tại hạ quyết không chịu để người sai sử đâu.

Trong rừng bỗng im bật không có ai trả lời. Hồ Phùng Xuân nóng nảy gầm lớn:

- Nếu các hạ vô lý đến thế, chúng ta sẽ xông cả vào rừng.

Tiếng người trong rừng như hốt hoảng:

- Thôi được, ta cho phép một người vào.

- Chỉ một người thôi ư?

- Đúng!

Hồ Phùng Xuân lắc đầu:

- Chúng ta đến đây năm người, đã vào thì phải vào hết.

Người trong rừng trầm ngâm không nói gì. Lâu lắm vẫn không nghe hồi đáp, Hồ Phùng Xuân không nhịn được nữa:

- Tại sao các hạ không trả lời?

Lão hỏi liên tiếp mấy lần câu ấy, vẫn không động tĩnh gì.

Hồ Phùng Xuân lạnh lùng nói:

- Có lẽ hãn đã bỏ đi rồi, chúng ta cứ tiến vào xem sao.

Đột nhiên lại có tiếng trong rừng:

- Ta vẫn còn ở đây, ta có phần hoài nghi tên họ Tiết kia, bây giờ có thể khẳng quyết, Tiết Hàn đã phản bội, người sẽ chịu hình phạt tàn khốc, cả phụ thân người cũng vậy.

Tiết Hàn đáp:

- Không thể gọi là phản bội, tại hạ căn bản không phải là người trong môn phái tổ chức của tiên sinh, chúng ta chỉ trao đổi điều kiện với tiên sinh, ta dẫn họ đến nơi này đàm phán với tiên sinh, còn nên việc hay không đều là do hai bên, huynh muội tại hạ không liên quan gì cả. Tiên sinh hãy thả gia phụ tại hạ ra đi.

- Sự việc chưa xong, quý huynh muội người hà tất vội vàng quá thế?

Tiết Hàn nổi giận:

- Nhưng ít nhất tại hạ cũng phải được nói với gia phụ vài câu để biết chắc người còn sống hay không chứ?

- Theo ta không cần thiết.

Trong rừng im lặng đến nửa khắc mới lại vọng ra âm thanh lạnh lẽo:

- Các người có thể tiến vào được rồi đấy, nhưng cần phải để hết vũ khí bên ngoài rừng.

Hồ Phùng Xuân gằn giọng:

- Điều ấy không được.

- Như vậy làm sao còn đàm phán được?

- Đàm phán được hay không, chúng ta cũng cứ tiến vào.

Nói xong câu ấy Hồ Phùng Xuân nghiêng qua nói với Sở Tiêu Phong:

- Mời Sở đệ tiến vào rừng xem sao.

Sở Tiêu Phong đáp:

- Tại hạ tuân lệnh.

Đột nhiên chàng bắn vọt thân lên nhảy vào rừng. Giang Phi Tinh hấp tấp kêu lên:

- Huynh đệ cẩn thận.

Trường đao lão đưa ngang bảo vệ phần ngực rồi vọt theo Sở Tiêu Phong vào rừng. Đàm Chí Viễn, Điền Bá Liệt chuẩn bị bước theo vào nhưng Sở Tiêu Phong đã quát lớn:

- Chư vị khoan vào rừng đã.

Điền Bá Liệt, Đàm Chí Viễn vội dừng chân lùi về phía sau lưng hai huynh muội Tiết Hàn theo dõi, nếu huynh muội họ Tiết có gì khác lạ hai người ấy lập tức xuất thủ. Tiết Hàn hạ thấp giọng:

- Chư vị, đến tình thế này mà còn hoài nghi tại hạ, e rằng là quá đáng đấy.

Điền Bá Liệt mỉm cười:

- Tiết huynh không nên đa nghi. Sở huynh đệ và Giang đại hiệp đã vào rừng mà không buộc quý huynh muội dẫn đường là đủ biết họ chẳng nghi gì quý huynh muội rồi.

Tiết Hàn hạ thấp giọng:

- Tại hạ không có ý trách móc, nói cho thật, chư vị hoài nghi tại hạ cũng là lẽ đương nhiên, bất quá đang là lúc đối địch như thế này mà huynh muội tại hạ không đề phòng, chẳng lẽ chịu chết hay sao?

Điền Bá Liệt mỉm cười:

- Tiết huynh yên tâm, ta và Đàm huynh không đến nỗi là người ác độc lắm đâu.

- Như vậy thì hay lắm, chúng ta nên cùng nhau tiến vào rừng chứ?

- Theo tại hạ là không cần vì có Sở huynh đệ là đủ rồi.

- Chính tại hạ rất lo lắng cho Sở thiếu hiệp đấy, võ công Giang đại hiệp cao cường, lỡ ra gặp mai phục may còn ứng phó được, còn vị Sở thiếu hiệp kia e rằng khó mà chống cự.

Điền Bá Liệt cũng hạ thấp giọng:

- Cái đó Tiết huynh khỏi cần phải lo, võ công của Sở huynh đệ không kém hơn Giang đại hiệp đâu.

Tiết Hàn buột miệng ngạc nhiên:

- A! Có thật thế không?

- Tiết huynh không tin ư?

- Vì người ấy chưa có tên tuổi gì trong giang hồ cả.

- Người cao nhân chân chính không bận tâm tranh danh đoạt lợi, nhưng nếu gặp biến cố gì sẽ biết bản lĩnh của họ.

Bấy giờ đột nhiên trong rừng có tiếng Sở Tiêu Phong vọng ra:

- Hồ lão, Điền huynh, chư vị vào được rồi đấy.

Hồ Phùng Xuân là người vội vàng lướt thân vào trước, đồng thời Điền Bá Liệt và huynh muội họ Tiết cũng vội theo sau. Trước mặt họ là Giang Phi Tinh cầm trường đao chỉ vào yết hầu một người áo đen bịt mặt, còn Sở Tiêu Phong đứng bên cạnh, dưới đất còn có xác của bốn tên áo đen bịt mặt khác. Giang Phi Tinh vội hỏi:

- Tiết các hạ có quen biết người này không?

Tiết Hàn nhìn một lát rồi đáp:

- Không quen biết.

Đột nhiên Sở Tiêu Phong quét kiếm hất tấm khăn bịt mặt của tên nọ. Trong bóng đêm họ nhận ra bộ mặt hắc cực kỳ quái, nói rõ hơn mặt hắc mọc đầy một lớp lông dài đen bóng chẳng giống mặt người chút nào, nhưng rõ ràng hắc là người chứ không phải là thú. Hắc thở dài não ruột:

- Ta đã nói người đừng lột khăn che mặt ta mà người không tin, bây giờ đã rõ chưa?

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Các hạ còn đeo mặt nạ da người nữa chứ?

Tên lông mặt đáp:

- Không phải mặt nạ mà là mặt thật của ta đấy.

Hồ Phùng Xuân trố mắt:

- Lão phu đã nửa đời người sống trong giang hồ, xưa nay chưa hề thấy ai có bộ mặt quái dị thế này.

Tên lông mặt đau khổ:

- Đương nhiên người ta đâu có bộ mặt quái dị như thế này, sự thật là do y thuật đã thay đổi bộ mặt ta.

- Y thuật nào thay đổi được?

- Đúng, sự thật bộ mặt ta cũng giống như mọi bộ mặt bình thường, chỉ vì bị y dược thay đổi, vì vậy ta không thể xuất hiện giang hồ được nữa.

Giang Phi Tinh cười khẩy:

- Vì vậy mà người phải ở đây vĩnh viễn.

- Đúng, vì vậy mới vĩnh viễn giữ được bí mật và vĩnh viễn trung thành với chúng.

Hồ Phùng Xuân nhìn những xác nằm dưới đất:

- Còn bọn kia?

Người mặt lông đáp:

- Chúng là những người bình thường, chỉ là những thuộc hạ để sai bảo thôi.

Sở Tiêu Phong than:

- Ôi! Chắc các hạ cũng chỉ là người bị hãm hại mà thôi.

Tên mặt lông thở dài:

- Từ khi bộ mặt ta bị biến dạng, ta chỉ có hai con đường để sống, một là tự tuyệt chết ngay, hai là ở lại đây vâng lệnh sai khiến của chúng.

Sở Tiêu Phong lại than dài:

- Thủ đoạn thật là ác độc!

- Chúng buộc ta thay đổi diện mạo thế này chẳng những không cho ta sống với nhân gian mà đến cả thể tử ta cũng không dám gặp nữa.

Tiết Hàn rất nóng ruột không kiên nhẫn được hỏi ngay:

- Các hạ, sự thật gia phụ tại hạ hiện ở đâu?

Tên mặt lông quái dị cười gượng:

- Người muốn ta nói thật chứ?

- Đương nhiên tại hạ muốn nghe lời thật.

- Lệnh tôn đã chết rồi.

Tiết Hàn rung mình nét mặt lập tức như có sát khí còn Tiết Y Nương không kềm được đỏ hoe mắt. Tên mặt quái dị ấy lại thở dài:

- Lệnh tôn tuổi đã cao lại mang thêm bệnh tật, có sống cũng khó chịu đựng được sự đau khổ như ta.

- Thế sao lúc nãy các hạ nói là gia phụ ta còn sống?

- Đúng là ta có nói vậy nhưng người phải nhớ đó là lúc ta còn đeo tấm vải bịt mặt kia, ta vẫn phải trung thành vâng theo lệnh chúng, còn bây giờ thì khác. Bây giờ ta chỉ còn một con đường duy nhất là chết, các người dù không giết ta đi nữa ta cũng phải tự tử ngay đây thôi.

Sở Tiêu Phong vội can thiệp:

- Ô, bằng hữu chưa dẫn chúng ta đi tìm bọn chúng làm sao chết dễ dàng

như thế được?

Giọng nói của tên mặt lòng hết sức bi thảm:

- Từ lúc ngươi lột tấm khăn bịt mặt của ta, coi như ta đã chết rồi. Nếu ta không chết bây giờ chẳng những chúng không tha cho ta mà cả đến thê tử của ta cũng bị trừng phạt.

Hốt nhiên hắt nấc lên một tiếng, miệng ứa ra máu tươi ngã gục ngay xuống đất, Tiết Hàn vội vươn tay chụp lấy người hắt:

- Sao ngươi lại vội chết mau như thế?

Nhưng tên có bộ mặt quái dị ấy không nói được câu nào nữa, hai mắt hắt nhắm chặt, hơi thở đã dứt. Hồ Phùng Xuân nói:

- Tiết huynh, theo ta hắt không nói dối đâu.

Tiết Hàn đáp:

- Tại hạ cũng tin hắt nói thật, nhưng tiếc rằng tại hạ chưa kịp hỏi xác của gia phụ ở nơi đâu để làm lễ tế và báo thù cho người.

Giang Phi Tinh nói:

- Trước khi báo thù, quan trọng nhất là chúng ta phải bình tĩnh, tình hình hiện này rất là nguy hiểm, chỉ cần sơ ý một chút có thể sẽ bị bỏ mạng ở nơi đây.

Hồ Phùng Xuân ưu tư:

- Tên bịt mặt này chết, chúng ta lâm vào hoàn cảnh quá khó quyết định.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Phải chăng vì không còn cách nào tìm được đầu mối bọn hung thủ nữa?

- Đúng vậy.

Giang Phi Tinh vẫn bình thản:

- Hồ huynh, cái ấy hãy yên tâm, chúng ta không thể tìm được chúng nhưng chúng quyết sẽ tìm tới chúng ta.

Vừa dứt câu ấy thì hình ảnh có thanh âm dội tới:

- Đúng vậy, chúng ta đến tìm các người đây.

Hồ Phùng Xuân lớn tiếng:

- Các người đến đúng lúc lắm, các bạn người chết sạch hết rồi, chúng ta đang cần một người dẫn đường đây.

Âm thanh nọ hơi trầm ngâm một chút:

- Nhân Thập Bát chết rồi ư?

Hồ Phùng Xuân nghĩ thầm:

- Thì ra tên bịt mặt vừa chết tên là Nhân Thập Bát (người số mười tám).

Giang Phi Tinh hỏi lớn:

- Đúng, hắn đã tự sát, các hạ tên là gì?

Tiếng ấy đáp:

- Tại hạ Nhân Thập Cửu (người số mười chín).

Hồ Phùng Xuân nói:

- Bọn các hạ đều có họ tên là Nhân ư?

- Điều ấy người không cần biết, tên họ của một người chỉ là một ký hiệu để xưng hô vậy thôi.

Sở Tiêu Phong tiếp lời:

- Tại hạ minh bạch rồi, kỳ thực các người cũng chẳng có gì là thần bí cả, bất quá các người lợi dụng ba ngôi “Thiên, Địa, Nhân” (Trời, đất, người) để làm phiên hiệu mà thôi.

Nhân Thập Cửu buột miệng:

- Bội phục, bội phục.

Hồ Phùng Xuân lên tiếng:

- Thôi đừng khách sáo nữa, chúng ta muốn gặp nhân vật chủ não, người có thể dẫn đường được chăng?

Nhân Thập Cửu đáp:

- Được chứ, dụng tâm của ta đến đây là để dẫn đường cho các người đấy.

- Hay lắm, xin mời dẫn đường.

- Bây giờ ta mới hiểu rõ chủ nhân đã biết Nhân Thập Bát chết nên mới sai ta đến dẫn đường cho chư vị.

Hắn tỏ ra ôn hòa hơn hẳn Nhân Thập Bát. Giang Phi Tinh hỏi:

- Các hạ có thể hiện thân cho chúng ta thấy được chăng?

Nhân Thập Cửu nói:

- Theo ta là không cần, các người cứ theo sau lưng ta là được rồi.
- Thời gian của chúng ta có hạn, xin các hạ mau mau dẫn đường.
- Khoan đã, ta còn có mấy câu muốn nói.
- Xin cứ nói.
- Tiết Hàn, Tiết Y Nương phải ở lại nơi đây không được cùng đi.

Hồ Phùng Xuân lắc đầu:

- Điều ấy không được. Nhân Thập Cửu người nên rõ chúng ta đến là để đàm phán chứ không phải để đầu hàng, bất cứ điều kiện gì chúng ta cũng không chấp nhận.

Nhân Thập Cửu nói:

- Nếu vậy chư vị phải đợi cho chốc lát, ta còn phải thỉnh ý kiến thượng cấp.

Một âm thanh từ rất xa truyền đến:

- Cứ dẫn tất cả bọn chúng tới đây.

Nhân Thập Cửu “vâng” lớn một tiếng, từ trong bóng tối hắt từ từ xuất hiện, hắt mặc y phục đen tuyền, trên mặt cũng che một lớp khăn kín, có lẽ Nhân Thập Cửu và Nhân Thập Bát cũng cùng một cấp bậc nhưng tên Nhân Thập Cửu này lại ôn hòa hơn hẳn, hẳn cung kính mời:

- Tại hạ xin dẫn đường cho chư vị.

Hắn dẫn mọi người leo lên ngọn núi cao, trên đỉnh núi ấy có một gian nhà tranh. Nhân Thập Cửu bước tới trước cửa nhà cung kính nói vào trong:

- Bọn họ có năm người đã đến.

Trong nhà dội ra một âm thanh uy nghiêm trầm trọng:

- Bảo họ vào đây. Đốt đèn lên.

Nhân Thập Cửu cúi thân mời:

- Mời chư vị vào.

Ánh sáng lóe lên, trong nhà đã đốt đèn. Sở Tiêu Phong nhanh chân bước vào trước. Trong nhà có một lão nhân mặc áo bào rộng ngồi uy nghiêm, rất tiếc đầu lão cũng chụp một lớp vải đen, dưới lớp vải ấy lộ ra một chòm râu bạc, điều đó chứng minh tuổi lão không nhỏ. Ở hai bên tả hữu lão áo đen ấy có hai đồng tử đứng im lặng. Hai đồng tử đều có khuôn mặt khá thanh tú, tên bên tả ôm một thanh trường kiếm, tên bên hữu nâng một mâm gỗ trên ấy co đặt ba mũi “kim

hoàn". Gian nhà tranh này từ bên ngoài nhìn vào không lấy gì làm lớn, nhưng vào trong nhà rồi mới biết nó không phải nhỏ, trước mặt lão nhân áo đen là hàng ghế tre đúng năm cái, lão áo đen nói:

- Tiết Hàn, Tiết Y Nương, hai phản đồ ấy không có ghế ngồi.

Tiết Hàn lạnh lùng:

- Chúng ta đã vào tới đây, ngồi hay không cũng vậy.

Lão áo đen lạnh lùng "hừ" một tiếng:

- Huynh muội các người đều gặp phải số phận cực bi thảm đấy.

Không đợi Tiết Hàn đáp, mục quang lão quét qua Hồ Phùng Xuân, nói luôn:

- Mời các vị ngồi.

Sở Tiêu Phong đã kịp quan sát kỹ mấy cái ghế tre, chàng phát giác không có gì khả nghi bèn ngồi xuống đầu tiên. Chàng chọn cái ghế đặt ở sau cùng nằm bên hữu. Hồ Phùng Xuân tự nhiên bị đẩy vào trung gian, bên tả là Giang Phi Tinh còn người đầu tiên là Điền Bá Liệt. Hai anh em họ Tiết đứng hai bên Sở Tiêu Phong. Hồ Phùng Xuân vẫy tay nói trước:

- Xin cho thỉnh giáo, các hạ có thể cho biết họ tên? Nếu không thể nói họ tên xin cho biết hiệu cũng được.

Lão áo đen trầm ngâm một lúc đáp:

- Các người cứ gọi là Lục tiên sinh.

- Lục tiên sinh à?

- Chúng ta không phải kết giao bằng hữu, gọi vậy là đủ rồi, phải không?

- Phải chăng chính các hạ là người mời chúng ta đến nơi đây?

Lão áo đen nói:

- Đúng vậy, chính ta mời các người đến đây.

Hồ Phùng Xuân hỏi:

- Lục tiên sinh có đủ quyền hạn làm chủ chứ?

- Điều đó còn căn cứ vào điều kiện của các người, nhưng có thể nói ta có thể làm chủ được.

- Hay lắm, Lục tiên sinh có thể cho biết mục đích mời chúng ta đến đây làm gì không?

- Tiết Hàn chưa cho các người biết sao?

- Hẳn có nói là chúng ta đều đã trúng chất độc vô hình, không biết đó là thật hay giả?

- Rất thật, nhưng ngày mai nó mới phát tác.

- Hồ mõ lấy làm kỳ quái là ở chỗ ngày mai chúng ta đã chết thì việc gì các vị còn mời chúng ta đến đây, chẳng lẽ các vị không thể đợi thêm một ngày nữa ư?

- Không phải như thế, dù có đợi mười ngày nửa tháng, chúng ta cũng có thể đợi, nhưng mà chúng ta không muốn nhìn trước mắt hàng trăm người phải chết.

Hồ Phùng Xuân cười khẩy:

- Thì ra chư vị cũng nhân từ đấy nhỉ.

Lão áo đen vờ vịt:

- Người nào mà chẳng có đức hiếu sinh, hơn một trăm con người chết hết trong một ngày thì thật là việc đáng tiếc.

Sở Tiêu Phong vội chen vào:

- Thật là nực cười, dọc đường chúng ta đi các vị đã bày bố vô số mai phục chỉ là để hy vọng giết hết sạch chúng ta, tại sao bây giờ biết chúng ta đã trúng độc lại sinh ra trắc ẩn như thế?

Lão áo đen gật gù:

- Ta cho gọi các người đến đây chỉ là báo cho biết rõ sự tình, nếu như các người không tin thì đâu còn gì đáng để nói nữa.

Hồ Phùng Xuân tiếp lời:

- Nếu chúng ta chấp nhận điều kiện thì sao?

- Chúng ta sẽ cho thuốc giải, trái lại các người hãy về mà chuẩn bị chết.

- Lục tiên sinh, chỉ có bấy nhiêu thôi sao?

- Chỉ có bấy nhiêu.

Hồ Phùng Xuân nhún vai:

- Đáng tiếc là lão phu hoàn toàn không tin.

- Người muốn thế nào rồi mới tin?

- Lục tiên sinh phải nói ra nguyên nhân chân chính.

- Chẳng có cái gì gọi là nguyên nhân chính, giữa hai bên chúng ta chỉ có

điều kiện, nếu như điều kiện chấp nhận, ta sẽ cho thuốc giải độc, còn trái lại các người cứ về mà lo chôn cất.

- Xin Lục tiên sinh hãy nói lại điều kiện để chúng ta suy tính rồi sẽ hồi đáp.

- Được, các người hãy buông hết binh khí, trao cho chúng ta người mà chúng ta cần, sau đó quay về, đó là toàn bộ điều kiện.

- Kể ra cũng được, nhưng có gì làm bảo chúng?

- Ý tứ ra sao?

- Chúng ta buông binh khí, trao người cho các người xong, các người không đưa thuốc giải độc thì sao?

- Nói nhảm, làm gì có chuyện đó?

- Có thể Lục tiên sinh không nuốt lời nhưng chúng ta chẳng có gì để làm tin cả, vì vậy tại hạ muốn có cách khác.

- Được, người cứ nói.

- Các người trao thuốc giải độc trước, sau đó chúng ta sẽ trao người.

Lão nhân áo đen cười gằn:

- Điều ấy không được.

- Không được thì không bàn nữa, căn bản chúng ta không tin chúng ta đều bị trúng độc.

Sở Tiêu Phong bồi tiếp:

- Các hạ đừng quên, chúng ta sẽ có những cách cao minh hơn nữa.

Lão áo đen hậm hực:

- Các người bất quá chỉ còn sống được hơn một ngày, chớ hòng hóa dạng qua mắt ta.

Sở Tiêu Phong cười gằn:

- Thứ nhất, chúng ta vẫn có thể giết người, thứ hai chúng ta có thể buộc nàng kia nói ra bí mật.

Lão áo đen ngẩn người:

- Người...

Sở Tiêu Phong cười nói tiếp:

- Chúng ta chẳng phải là những người sắp chết đó sao? Một người sắp chết

còn gì để phải sợ nữa?

- Các người không đoái hoài tới sống chết của hơn trăm đồng bạn ư?

- Chúng ta không thể cứu được họ, kể cả bản thân mấy người chúng ta đây, nhưng chúng ta quyết không chịu khuất phục, những người trúng độc, bao quát cả người thiếu nữ mà các người đang cần, nếu nàng ta tự biết mình sắp chết chắc hẳn nàng sẽ nói ra mọi bí mật.

- Dù nàng ta có nói ra nhưng các người đều đã sắp chết làm sao tiết lộ được cho khắp giang hồ biết?

- Điều ấy chưa chắc, đây là thời gian Xuân Thu Bút xuất hiện, người giang hồ tìm đến đây rất đông, chúng ta chỉ cần thông báo cho một người trong số ấy thì lập tức mọi bí mật sẽ lan rộng ra. Lúc ấy dù thực lực các người có hùng mạnh tới đâu cũng không thể đối đầu với toàn thể võ lâm thiên hạ.

Lão áo đen cười gượng:

- Người định uy hiếp lão phu đấy ư?

Chàng gằn giọng:

- Không chỉ uy hiếp mà còn tấn công nữa.

- Tấn công?

- Đúng, tấn công vì các người đã nỡ hạ độc thủ hãm hại chúng ta nhiều rồi, không đúng sao?

Bấy giờ Giang Phi Tinh mới cướp lời:

- Huynh đệ, cho lão phu nói mấy lời được chăng?

Sở Tiêu Phong nói:

- Giang ca, xin mời...

Giang Phi Tinh nói:

- Tại hạ là Giang Phi Tinh...

Lão áo đen buột miệng:

- Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.

- Tại hạ bôn tẩu giang hồ mấy chục năm nay, người biết tên tại hạ không phải ít, tại hạ không khiêm nhượng.

Lão họ Giang phát râu, hào tráng tiếp:

- Tại hạ đã từng bị chúng lợi dụng nhưng may tại hạ còn kịp thời quay đầu lại đường chính. Thân phận của Lục tiên sinh tuy tại hạ chưa biết nhưng xem ra cũng chỉ là người bị chúng lợi dụng mà thôi.

Lục tiên sinh cười lạnh:

- Giang Phi Tinh, người định khiêu khích ta gì chẳng?

- Không dám khiêu khích, bất quá tại hạ chỉ là vết xe đổ trước nên báo cho Lục tiên sinh biết mà đề phòng.

Lão áo đen lạnh lùng:

- Giang Phi Tinh, điều ấy lão phu tự hiểu rõ, không cần phải nghe người nói nữa.

Đột nhiên Sở Tiêu Phong đứng bật dậy:

- Đại ca, khỏi cần đàn gảy tai trâu, chúng ta chỉ cần tỷ thí đao kiếm quyền chưởng.

Chàng chỉ vào mặt lão áo đen:

- Lục tiên sinh, tại hạ thiết nghĩ chúng ta nên lấy võ công phân cao thấp.

Lục tiên sinh đáp:

- Người thực sự nông công lắm đấy.

- Các người đã dùng đao kiếm đánh lén lại còn dùng xảo ngữ lừa đảo, đối với các người tại hạ đã hiểu quá rõ.

- Người chuẩn bị động kiếm ư? Hay muốn thử quyền chưởng?

- Xin tùy lão nhân.

Lục tiên sinh từ từ đứng dậy:

- Hay lắm, lão phu xin lãnh giáo chút ít công phu quyền chưởng của người.

Sở Tiêu Phong cởi kiếm đeo bên lưng ra:

- Tại hạ xin phụng tiếp!

Chàng bước tới một quyền đảo ngược đánh vụt liền. Lục tiên sinh đảo người tránh quyền, tay hữu lão lật ngược chụp vào mạch môn chàng. Sở Tiêu Phong không tránh quyền, tay tả đâm tới nhắm ngay tay phải Lục tiên sinh. Chàng xuất quyền liên hoàn không né tránh, bất kể lão Lục tiên sinh phản ứng ra sao, chàng đều giữ thế tấn công. Cách tấn công của chàng rất khác biệt, với kiến thức sâu rộng của Hồ Phùng Xuân và Giang Phi Tinh mà còn không nhận ra

quyền phát của chàng là loại quyền pháp gì. Sau khi đã liên tiếp hơn mười quyền. Lục tiên sinh cũng bị rung động, tấm khăn bịt mặt lão bay phất phới hình như nội tâm lão quá căng thẳng. Quyền phát liên hoàn chớp nhoáng của Sở Tiêu Phong tấn công như vũ bão, thoát đầu lão áo đen còn gắng gượng đối phó được, nhưng sau hơn mười chiêu, lão đã cảm thấy khó khăn, lão nén tiếng thở dài hô lớn:

- Dừng tay.

Sở Tiêu Phong dừng quyền thế lại:

- Lục tiên sinh còn có gì dạy bảo?

Lục tiên sinh thẳng thốt:

- Người là Sở Tiêu Phong đấy ư?

- Không sai. Lục tiên sinh tại hạ đã dùng võ công chứng minh, tại hạ có thể giết được người...

Lục tiên sinh cười gằn:

- Lão phu chỉ dừng lại đàm phán chứ đâu bị người uy hiếp.

- Tại hạ chỉ chứng minh quyết tâm của tại hạ mà thôi, hy vọng các hạ hiểu rõ, tại hạ đã nói điều gì là quyết tâm làm được điều đó.

- Giết lão phu đối với người có gì lợi?

- Điều lợi rất lớn, các hạ chết sẽ có người khác thân phận cao hơn các hạ xuất hiện.

- Sở thiếu huynh đoán sai hết rồi, trong tất cả các người ở nơi này, thân phận lão phu là cao nhất đó.

- Hay lắm, Lục tiên sinh nghe đây, bất kể chúng ta có trúng độc thật hay không, chúng ta cứ tạm tin lời các hạ. Vì vậy thời gian của chúng ta còn rất ngắn...

Lục tiên sinh lạnh lùng ngắt lời chàng:

- Sở Tiêu Phong, người chuẩn bị dự định làm gì, dù các người giết lão phu cũng chẳng có cách nào cứu được hơn trăm mạng sống các người đâu.

Chàng mỉm cười:

- Lục tiên sinh, chúng ta không có ý định cứu ai cả, chúng ta chỉ muốn giết thêm các người càng nhiều càng tốt.

Sắc mặt chàng thành lĩnh biến thành nghiêm túc nói tiếp:

- Lục tiên sinh, tại hạ bất kể các người sắp đặt mưu mô âm độc đến đâu, chúng ta chỉ cần giết các người xong sẽ buộc vị cô nương kia nói ra mọi bí mật, sau đó chúng ta sẽ chia ra từng toán đem điều bí mật ấy truyền bá vào giang hồ, đó là cách chúng ta phá vỡ tổ chức của các người.

Lục tiên sinh “hừ” một tiếng, cảm hận:

- Hồ Phùng Xuân, tên Sở Tiêu Phong này không hiểu luật lệ giang hồ, chẳng lẽ tất cả các người cũng theo y làm loạn bậy hay sao?

Hồ Phùng Xuân đáp:

- Lục tiên sinh lầm rồi, đó là cách làm chúng ta đã quyết định từ trước chứ đâu phải ý kiến của một mình Sở Tiêu Phong.

Tiết Hàn chen vào:

- Lục tiên sinh, thi thể của gia phụ tại hạ hiện tại ở đâu?

Lục tiên sinh đáp:

- Chúng ta không hề giết lệnh tôn, đó là do hấn tự sát.

Tiết Y Nương hạ giọng:

- Ca ca hãy kiên nhẫn đợi chút, đại cục quan trọng hơn. Hãy đợi Sở công tử xử lý xong đại cục rồi sẽ hỏi chuyện ấy.

Tiết Hàn đáp:

- Muội muội nói đúng.

Lục tiên sinh xoay lại gật đầu:

- Hay lắm. Nếu các vị quyết đấu với lão phu, lão phu đành tuân lệnh.

Lão xoay thân vẩy tay, đồng tử ôm kiếm vội rút trường kiếm đưa lên, tay tả Lục tiên sinh đưa ra nhận kiếm, còn tay phải lão cầm mấy mũi “kim hoàn” trên mâm gỗ lên. Giang Phi Tinh quét đao như ánh chớp ngang tay phải lão. Họ Giang mang danh là Đao quá vô thanh, đao lướt qua không một tiếng động, nên cách xuất đao cực mau. Lục tiên sinh cười gằn.

- Giang Phi Tinh, các hạ có ý muốn gì vậy?

Giang Phi Tinh lạnh lùng:

- Chúng ta nên quyết đấu công bình, hay nhất là chờ dùng tới ám khí.

Lục tiên sinh đáp:

- Mỗi người một tài nghệ khác nhau và sở trường sở đoản cũng khác nhau,

lão phu sở trường là ở ba mũi phi hoàn này đấy.

Giang Phi Tinh nói:

- Lục tiên sinh, chúng ta đã cho các hạ cơ hội tốt. Các hạ không nên đòi hỏi quá đáng buộc chúng ta phải vây đánh các hạ.

Lục tiên sinh từ từ thu tay phải lại, ra hiệu cho hai đồng tử lui ra, lão đưa trường kiếm hoành ngang ngực lạnh lẽo buông gọn:

- Vị nào muốn động thủ cùng lão phu đây?

Sở Tiêu Phong bước lên:

- Vãn bối xin lãnh giáo.

Giang Phi Tinh vội nói:

- Huynh đệ hãy nhường trận này cho ta.

Chàng đáp:

- Đại ca dạy bảo, tiểu đệ xin cung kính tuân lệnh.

Chàng thu trường kiếm lùi qua bên. Lục tiên sinh lạnh lùng:

- Giang Phi Tinh, vì sao các hạ cứ đòi đấu cùng lão phu?

Giang Phi Tinh nói:

- Vì tại hạ muốn tạo cơ hội cho các hạ giữ được tính mạng.

- Giang Phi Tinh, sao không dám nói là vì muốn cứu tên tiểu tử họ Sở kia.

Giang Phi Tinh cười gằn:

- Các hạ cho rằng với võ công của các hạ mà có thể đấu hơn y đấy ư?

- Lão phu tin chắc chỉ trong ba mươi chiêu lão phu có thể lấy tính mạng của y.

- Lục tiên sinh, hãy xuất thủ đi thôi!

Khi hai người đối đáp, Sở Tiêu Phong lấy làm nghi hoặc nghĩ thầm:

- Nghe khẩu khí hai người này dường như có quen biết nhau rồi, rõ ràng Giang đại ca có biết lão kia là ai nhưng sao đại ca lại không nói?

Trong lúc chàng suy nghĩ, hai bên đã bắt đầu động thủ. Chỉ thấy đao và kiếm chạm nhau, lửa bắn tung tóe, hai bên triển khai trận ác đấu tuyệt luân Đao quang và kiếm khí bốc lên đầy gian nhà bức bách mọi người đều phải lui một góc. Nhân ảnh thấp thoáng, khi lộ khi ẩn giữa màn đao kiếm, tuy đao kiếm đan chằng

chặt như lưới nhưng chưa hề nghe tiếng vũ khí chạm vào nhau. Ba người quan sát trận đấu đều là cao thủ nhưng vẫn buộc phải ngăn người chứng kiến trận ác đấu hiểm có trong võ lâm.

Hồ Phùng Xuân đứng sát cạnh Sở Tiêu Phong, không kiên nhẫn, hạ thấp giọng nói:

- Sở đệ này, trận ác đấu này thật là lợi hại.

Chàng đáp:

- Xem tình hình, Giang đại ca đã dốc hết toàn lực.

- Không biết vị Lục tiên sinh là nhân vật nào mà kiếm pháp cao minh đến thế nhỉ?

- Hình như Giang đại ca có quen biết lão.

- Ta cũng có hoài nghi ấy, nhưng không biết tại sao Giang huynh không chịu nói rõ thân phận lão?

- Có lẽ đại ca chưa thể khẳng định nên chỉ tự xuất thủ để thử kiếm pháp của lão, nhất định thân phận lão.

- Trong võ lâm hiện nay có thể đâu bắt phân thắng bại với Giang huynh e rằng chẳng có mấy người.

Bây giờ tình hình trận đấu đã biến đổi. Giang Phi Tinh thu hết toàn lực tấn công liền ba đao. Ba đao ấy lợi hại tuyệt luân. Lục tiên sinh chỉ tránh được hai đao, đao thứ ba hết đường tránh né đành phải hoành kiếm lên đỡ, đao và kiếm chạm nhau phát ra tiếng “choang” cực lớn.

Giang Phi Tinh lạnh lùng gằn giọng:

- Còn muốn đánh nữa không?

Lục tiên sinh thu kiếm lại đáp:

- Các hạ dường như đã chiếm được tiên cơ.

Trong lúc ác đấu đao kiếm chạm nhau là chuyện rất bình thường, không hiểu sao Giang Phi Tinh lại phải dừng tay chất vấn như vậy, chẳng lẽ lúc đao kiếm chạm nhau ấy Lục tiên sinh đã bại hay sao? Ba cao thủ đứng ngoài xem trận đấu hết sức nghi hoặc. Chợt nghe Giang Phi Tinh lại hỏi:

- Lẽ nào các hạ chưa chịu thừa nhận?

Lục tiên sinh đáp:

- Chúng ta hãy tiếp tục tỷ thí đến khi nào có một người bó tay hãy hay.

Ý của câu đáp tuy có vẻ thừa nhận đã thua nhưng vẫn chưa chịu thúc thủ.
Giang Phi Tinh bàng hoàng:

- Ồ, các hạ nhất định chịu đổ máu mới thôi?
- Theo tình hình hiện này, ta nghĩ không còn cách nào khác.
- Vậy thì hãy xuất thủ. Chúng ta quyết sẽ sinh tử.
- Cẩn thận đấy, ta quyết giết chết các hạ.

Trường kiếm lão chấn động liên tục tấn công, kiếm pháp của lão như những con quái xà như muốn quấn lấy đao của Giang Phi Tinh, nhưng luôn luôn tránh không để chạm vào đao. Đao kiếm giao kết nhanh như điện, trong thoáng chốc hai người đã đánh thêm hơn năm mươi hiệp. Thành linh Giang Phi Tinh gầm lớn một tiếng, đao pháp thi triển ba tuyệt chiêu, chỉ thấy toàn gian nhà đều phủ đầy ánh đao, khí lạnh ghê người khiến cho mọi người không thể mở mắt. Sau khi đao quang thu về, cảnh tượng trong gian nhà đã biến đổi khác hẳn.

Xác Lục tiên sinh đã nằm ngang dưới đất, đầu lão văng lên cái ghế lúc nãy lão ngồi, vẫn còn che kín bởi lớp vải đen. Hồ Phùng Xuân kêu lớn:

- Lão ấy kiếm pháp siêu tuyệt, không biết là loại nhân vật nào?

Họ Hồ vươn tay tới định lột tấm vải đen, Giang Phi Tinh gọi nhỏ:

- Hồ lão, hãy tha cho hắn đi.

Hồ Phùng Xuân hơi giật mình:

- Giang đại hiệp...

Giang Phi Tinh nói tiếp:

- Hãy để ta chôn cất hắn.

Sở Tiêu Phong hỏi nhỏ:

- Lão là người thế nào của đại ca vậy?

Giang Phi Tinh đáp:

- Huynh đệ.
- Huynh đệ ruột thịt ư?
- Chỉ là huynh đệ kết nghĩa.
- Đã là huynh đệ kết nghĩa, đại ca sao không khuyên lão cải tà quy chính?

- Ta khuyên không được nên đành giết hắn. Không hiểu sao Lục tiên đệ của ta lại trung thành với bọn chúng đến thế?

Giang Phi Tinh quay qua nhìn hai tên đồng tử vẫn ngây người đứng im ở đó:

- Các người có cần theo chủ nhân xuống suối vàng không, hay là muốn sống?

Hai đồng tử áo xanh nhìn thi thể Lục tiên sinh đột nhiên cũng cùng quỳ xuống, bốn con mắt đầm đìa nước mắt, hai gương mặt đang tươi nhuận bỗng chuyển sang màu xanh xám, từ từ đổ xuống. Hai tên ấy đã kịp cắn độc được ngậm sẵn trong miệng chết theo chủ nhân. Giang Phi Tinh lớn giọng gọi:

- Nhân Thập Cửu, người vào đây!

Sở Tiêu Phong cười gằn:

- Người định thoát thân ư?

Thân hình chàng thành linh vọt lên như mũi tên bắn ra ngoài cửa sổ. Trong thoáng chốc Nhân Thập Cửu đã bị chàng ấn kiếm vào cổ buộc phải bước vào nhà. Trong lớp vải che mặt hắn máu tươi ứa ra, nhìn kỹ lại mới phát giác vành tai của hắn đã bị cắt mất, máu tươi chảy xuống không ngừng.

———— o0o ————

HỒI 22

Nữ Nhân Lộ Bí Mật

ở Tiêu Phong nghiêm sắc mặt nói:

- Nhân Thập Cửu, chúng ta cần hỏi người, nếu người không thành thật trả lời, ta sẽ cắt luôn vành tai bên kia của người...

Nhân Thập Cửu ú ớ:

- Ta... ta...

Hồ Phùng Xuân vội hỏi:

- Nhân Thập Cửu, ở nơi này ngoài Lục tiên sinh ra còn ai nữa không?

Hắn chỉ đưa mắt nhìn không nói, lưỡi kiếm Sở Tiêu Phong quét một đường mau như gió, vành tai còn lại của Nhân Thập Cửu bị cắt vệt sát da đầu, thủ pháp của chàng cực kỳ mau lẹ, chính xác có tác dụng đe dọa rất lớn. Nhân Thập Cửu rú lên, Sở Tiêu Phong cười lạnh lùng:

- Lần nữa nếu người không trả lời ta sẽ chặt một cánh tay của người đấy.

Hồ Phùng Xuân lặp lại câu hỏi:

- Nhân Thập Cửu, ở nơi này ngoài Lục tiên sinh ra còn ai nữa?

Nhân Thập Cửu co rúm người lại:

- Không còn ai nữa cả. Lục tiên sinh là người phụ trách cao nhất ở đây.

Hồ Phùng Xuân gần giọng:

- Thuốc giải độc ở đâu?

Nhân Thập Cửu lắc đầu:

- Không có thuốc giải độc.

- Không có thuốc giải độc ư? Nói vậy là các người nhất định đẩy chúng ta vào chỗ chết?

- Tại hạ... tại hạ xin nói thật, căn bản chư vị chẳng có trúng độc gì cả, tại sao cần tới thuốc giải?

Hồ Phùng Xuân hơi giật mình:

- Chúng ta không trúng độc?

Thình lình Nhân Thập Cửu đưa tay lên tự kéo mặt nạ xuống, gương mặt hằn mốc đầy lông màu trắng, chẳng khác gì mặt một con vượn, hắc cười gượng:

- Đây là mặt thật của tại hạ, chúng đã buộc tại hạ biến thành khỉ vượn nhưng không thể thay đổi được lòng dạ tại hạ. Đây chính là một lũ đầy âm mưu hư ảo, nhưng chúng tính toán lần này lầm mất rồi, chư vị quả là những người không bị cái chết uy hiếp.

Giang Phi Tinh nói:

- Đại trượng phu sống chết chỉ cần an tâm, dù chúng ta có trúng độc đi nữa chúng ta cũng không bị uy hiếp.

- Nhưng tại hạ không được như vậy, chỉ vì quá sợ chết, tại hạ mới bị chúng sai khiến.

Hồ Phùng Xuân hỏi tiếp:

- Nhưng chúng dẫn dụ chúng ta đến đây có mục đích gì?

Nhân Thập Cửu đáp:

- Để hạ độc chư vị.

- Người nào sẽ hạ độc chúng ta?

- Lục tiên sinh.

Sở Tiêu Phong sửng sốt:

- Hắc ấy ư?

Trường kiếm chàng theo câu nói quét ngược lại tấm khăn đen vẫn che phủ đầu lâu Lục tiên sinh, bên trong là một gương mặt lão nhân bình thường với chòm râu bạc dài. Tuy Giang Phi Tinh không muốn nhìn nhưng lão không nhịn được phải liếc qua rồi thất thanh rú lên:

- Ôi! Lục hiền đệ!

Nhân Thập Cửu nói:

- Không hiểu vì sao lão ta lại không chịu hạ độc chư vị nữa.

Giang Phi Tinh nổi lời đáp:

- Chính vì ta, hắc thà chết vì đao của ta chứ không chịu hạ độc.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Hắc cũng biết dùng độc nữa ư?

Giang Phi Tinh đáp:

- Hắc là cao thủ trong y đạo, đương nhiên cũng là một cao thủ dùng độc.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Hắc hình như rất quan tâm tới đại ca nhưng không hiểu tại sao hắc không chịu nói rõ chân tướng.

Nhân Thập Cửu nói:

- Vì trên lão có những người cao hơn, tất nhiên chúng phải có cách chế ngự lão.

- Người biết những người ấy chứ?

- Không biết, chỉ dự đoán thế thôi...

Hắc thở dài thườn thượt:

- Những gì tại hạ biết đã nói hết rồi, xin từ biệt!

Đột nhiên thân hắc run bần bật ngã ngửa ra sau, người hắc vừa chạm đất liền bốc lên một luồng khí đen.

Hồ Phùng Xuân lắc đầu than:

- Độc dược mạnh thật!

Giang Phi Tinh quay lại:

- Tiết Hàn, huynh đệ nghe rõ rồi chứ?

Tiết Hàn đáp:

- Nghe rõ, dường như Giang đại hiệp vẫn còn hoài nghi huynh muội tại hạ?

Sở Tiêu Phong vội can thiệp:

- Tiết huynh không nên hiểu lầm, ý của Giang đại ca là huynh lập tức nên có quyết định.

- Quyết định, quyết định gì chứ?

- Quyết định lưu lại ở đây hay là bỏ đi?

Tiết Y Nương lạnh giọng:

- Mối thù gia phụ không đội trời chung, chúng ta sẽ ở lại đây báo thù cho gia phụ...

Nàng quay lại Tiết Hàn:

- Ca ca, chúng ta hãy theo các vị huynh đài đây, vì sự thực bọn chúng cũng chẳng tha cho chúng ta đâu.

Tiết Hàn đáp:

- Ta biết, nhưng theo ta cần phải tìm xác của phụ thân trước cái đã.

Sở Tiêu Phong nói:

- Lòng hiếu của Tiết huynh thật đáng phục. Bất quá trong tình hình này đi tìm thi thể của lệnh tôn không phải là việc dễ.

Tiết Hàn ngẩn mặt:

- Cái ấy...

Chàng nói tiếp:

- Vì vậy theo đệ, việc tìm xác lệnh tôn hãy tạm hoãn lại, đợi đại cục xong xuôi chúng ta sẽ tìm cách sau.

Tiết Hàn thở dài:

- Tại hạ xin lãnh giáo.

Giang Phi Tinh nói:

- Đại cục trước mắt dần dần đã có lộ ra đầu mối và rõ ràng dần dần, bọn tà ác này chính là những nhân vật giang hồ, mục đích của chúng, ta tuy chưa hiểu tường tận hết, nhưng theo thực tế chứng thực cho biết chúng, chúng ta đều là người mà chúng cần đối phó, trừ phi chúng ta chịu khuất thân để chúng lợi dụng.

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Đúng vậy, chúng ta chính là người mà chúng cần đối phó, bất quá...

Giang Phi Tinh hỏi liền khi thấy họ Hồ ngập ngừng:

- Bất quá cái gì?

- Tại sao chúng lại chọn đúng vào thời gian này là lúc Xuân Thu Bút sắp xuất hiện?

Sở Tiêu Phong đáp ngay:

- Hồ lão, thời gian Xuân Thu Bút xuất hiện cũng là thời gian mà tất cả anh hùng giang hồ tụ tập đến đây, theo tại hạ chúng ta chỉ có một con đường là hãy mau tiến đến Ánh Nhật nhai để gặp các quần hùng.

Hồ Phùng Xuân nói:

- Ô! Xuân Thu Bút là nhân vật được toàn thể võ lâm tôn trọng, chẳng lẽ người lại bàng quan nhìn bọn ác nhân ấy hoành hành bạo ngược ư?

Sở Tiêu Phong nói:

- Hồ lão thành danh trong giang hồ đã lâu, không biết đã có lần nào gặp Xuân Thu Bút chưa?

Hồ Phùng Xuân ngẩn người:

- Cái ấy... Cái ấy... Sở đệ, đệ còn nghi ngờ Xuân Thu Bút ư?

- Hồ lão, tiểu đệ không dám nghi ngờ các bậc tiền nhân, tiền bối, nhưng người ấy sao quá thần bí.

- Thần bí ư? Sở đệ, về điều ấy đệ không nên hoài nghi. Xuân Thu Bút là nhân vật được cả võ lâm kính trọng, chính người đã phá vỡ biết bao bọn tà ác nên mấy chục năm nay giang hồ mới được bình an.

Giang Phi Tinh hỏi:

- Hồ huynh, hiện nay Xuân Thu Bút ở đâu?

Hồ Phùng Xuân lúng túng:

- Cái ấy... Cái ấy... chính đệ đây cũng không biết.

- Theo ta, có lẽ Xuân Thu Bút cũng đến nơi đây rồi.

Hồ Phùng Xuân im lặng gật đầu. Sở Tiêu Phong vội tiếp:

- Nếu Xuân Thu Bút đã đến tại sao chưa chịu hiện thân?

Hồ Phùng Xuân ngập ngừng:

- Cái ấy... Cái ấy... có lẽ vì người còn lý do riêng nào đó.

Sở Tiêu Phong trầm ngâm không nói, Hồ Phùng Xuân vội tiếp lời:

- Sở đệ, ít ra trước khi có chứng cứ, chúng ta không nên hoài nghi Xuân Thu Bút.

Chàng mỉm cười:

- Giang đại ca có bao giờ gặp Xuân Thu Bút chưa?

Giang Phi Tinh đáp ngay:

- Chưa hề...

Thình lình lão chuyển câu chuyện:

- Sở đệ, dường như đệ suốt dọc đường phải bảo vệ ai đó trong cỗ xe ngựa kia?

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Vâng, đó là một nữ nhân tên Tiểu Hồng do sư thúc tiểu đệ bắt được trên đường tới đây, nữ nhân này biết khá nhiều về bọn bí mật ác nhân kia.

Hồ Phùng Xuân giục:

- Vậy thì, Sở đệ, hãy cho chúng ta biết nội tình với.

Chàng thành thật đáp:

- Nàng ta là một nha hoàn của nhân vật quan trọng nhất trong bọn bí mật ấy, vì vậy nàng ta biết khá nhiều bí mật nội tình.

Giang Phi Tinh gật đầu:

- Hay lắm, như vậy chỉ cần truy vấn nữ nhân ấy là đủ biết mọi bí mật rồi, và nếu biết bí mật của chúng thì có lợi cho chúng ta rất lớn.

Sở Tiêu Phong nhún vai:

- Nhưng điều khó nhất là nàng Tiểu Hồng ấy không đồng ý nói những bí mật của chúng.

- Tại sao lại không chịu nói?

- Đó chính là nguyên nhân tiểu đệ phải bảo vệ nàng tới đây.

- Tại sao nàng không nói?

- Chúng ta có thể giết nàng chết, thậm chí có thể dùng những thủ đoạn tàn khốc đối với nàng nhưng không có cách nào buộc nàng nói ra những bí mật ấy được. Tóm lại nàng ta là nhân vật rất trọng yếu, tiểu đệ sợ nàng có mang theo trong thân độc dược, nếu như chúng ta ép buộc quá đáng, nàng có thể tự tử, như vậy coi như chúng ta uổng công.

Hồ Phùng Xuân ngạc nhiên:

- Nàng ta có mang theo độc dược ư?

- Nàng rất giỏi sử dụng độc dược, nàng đã muốn tự tử không ai có thể ngăn cản được.

- Nói vậy nghĩa là nàng cam chịu chết chứ không nói?

Sở Tiêu Phong gật đầu:

- Tiểu Hồng tuy mang danh là nha hoàn, nhưng từ bé đã sinh trưởng trong

một gia tộc lớn, nên hết sức trung thành với gia tộc ấy. Có thể nàng cũng biết chủ nhân cô lắm lỗi gì đó nhưng chưa muốn nói ra vì gia tộc ấy chính là gia tộc có liên quan mật thiết với bọn ác nhân bí mật đang lũng đoạn giang hồ.

Giang Phi Tinh hỏi:

- Tiểu đệ đã từng đàm luận với nàng ấy rồi chứ?

- Vâng, đã và rất tâm đầu ý hợp, chính vì vậy nàng mới chấp thuận để tiểu đệ bảo vệ.

Sự thực chàng có cảm giác gần đây Tiểu Hồng có chút ít thay đổi tâm tính, bỗng nghe Giang Phi Tinh hỏi tiếp:

- Sở đệ dự định đưa Tiểu Hồng tới Ánh Nhật nhai ư?

Chàng gật đầu:

- Vâng, nhiều năm nay Xuân Thu Bút là người khiến giang hồ tín phục đại biểu cho quyền uy chính nghĩa, ngàn năm rồi trong giang hồ chưa ai có vinh dự lớn như Xuân Thu Bút, nhưng vấn đề là người ấy quá sức hư ảo, mấy chục năm mới xuất hiện một lần. Vả chăng hình mạo người thế nào, căn bản chưa ai nhìn thấy được.

- Nói cho thật, đó cũng là điều tất nhiên. Vì nếu Xuân Thu Bút không tạo ra cho mình tấm màn thần bí, thì làm sao điều tra được những thiện ác thị phi trong giang hồ?

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Tiểu đệ thực không dám hoài nghi Xuân Thu Bút, tiểu đệ chỉ thắc mắc sao người không phá tan bọn người tàn ác bí ẩn kia, cứu vãn giang hồ?

Giang Phi Tinh trầm ngâm một chút rồi hô lớn:

- Thôi chúng ta hãy về thôi. Chuyện ấy sau này sẽ biết.

Thình lình Tiết Y Nương thở dài:

- Ca ca, nếu như Xuân Thu Bút đã tới đây, tại sao người không cứu chúng ta nhỉ?

Tiết Hàn hững hờ đáp:

- Có lẽ người đi một đường khác. Muội muội không nên nghi ngờ Xuân Thu Bút, người là nhân vật vĩ đại chưa hề có trong võ lâm. Người không cần danh lợi, không cần tiếng tăm, chỉ chuyên tâm phục vụ cho những việc thiện trong giang hồ.

Tiết Y Nương còn định nói gì đó nhưng bị Sở Tiêu Phong ra hiệu ngăn cản. Quân hùng quay trở về nơi ở cũ. Bấy giờ Bạch Mi đại sư đi tuần sát chung quanh và mọi người cũng đều tỉnh dậy hết. Trời vừa bắt đầu hé sáng, Bạch Mi đại sư đón tiếp:

- Có tìm được thuốc giải độc không?

Hồ Phùng Xuân mỉm cười:

- Chúng ta căn bản không hề trúng độc, tự nhiên đâu cần thuốc giải nữa.

Bạch Mi đại sư ngẩng mặt ngạc nhiên:

- Cái gì? Không bị trúng độc ư? Như vậy là chúng lừa ta?

- Đúng vậy! Mẹo lừa của bọn chúng cũng lợi hại đấy, suýt chút nữa chúng ta bị lừa rồi.

Bấy giờ Thời Anh và Hà Nhược Ba cũng hấp tấp chạy tới hỏi han nội tình. Điền Bá Liệt cười vui vẻ:

- Chúng ta bị bọn ấy lừa gạt nhưng may vẫn còn khỏe mạnh. Tuy vậy hoàn cảnh của chúng ta bây giờ rất nguy hiểm, nên báo cho người biết để tùy ý.

Thời Anh đáp:

- Tại hạ nói rõ hết cho quân hùng biết rồi.

Điền Bá Liệt nói:

- Nếu có ai muốn rời bỏ chúng ta, chúng ta không nên giữ họ lại.

Thời Anh mỉm cười:

- Tại hạ cũng đã nói ý ấy, các hạ biết sao không?

- Sao?

- Chẳng có ai muốn rời bỏ chúng ta cả.

-Ồ, thực ra ai cũng quá rõ, rời bỏ nơi đây càng khó có hy vọng sống sót.

Lúc ấy trời đã vừa sáng rõ, mặt trời buổi sáng lên cao tỏa những tia nắng vàng lóng lánh. Sở Tiêu Phong tiến tới nơi tạm trú của Thành Trung Nhạc, tìm Tiểu Hồng. Chàng thành khẩn:

- Cô nương, chúng tại hạ vừa giao đấu với bọn người kia lần nữa.

Tiểu Hồng hỏi lại:

- Là những người nào?

- Một vị tự xưng là Lục tiên sinh.

- Nếu xưng là tiên sinh, thì là nhân vật quan trọng đấy. Vị Lục tiên sinh ấy sau rồi sao?

- Chết rồi.

Tiểu Hồng giật mình:

- Là công tử giết hấn ư?

- Không, là Giang đại ca.

Tiểu Hồng trầm ngâm:

- Hấn không nói gì tới tên ta chứ?

- Sự việc bắt đầu tại cô nương đó, chúng cứ đòi tại hạ phải giao cô nương cho chúng.

- Sở công tử, ta thật có lỗi.

- Không hề gì đâu. Bọn chúng đòi cô nương bất quá chỉ là một cái cớ mà thôi. Dù cho không có cô nương đi nữa, chúng cũng chẳng tha cho bọn tại hạ.

- Hai cái ấy khác nhau đấy, công tử không hiểu chúng đâu...

Sở Tiêu Phong ngắt lời nàng:

- Thôi, bỏ việc ấy đi. Chúng ta chuẩn bị ăn điểm tâm, rồi còn lên đường.

Chàng cười ngừng lại một chút, rồi tiếp:

- Cô nương nên biết, trước đây chỉ có mấy người tại hạ bảo vệ cô nương, nhưng hiện nay đã có hơn trăm anh hùng đều quyết tâm bảo vệ cô nương, bất kể phải trả giá thế nào.

Dứt lời, chàng chuyển thân định bỏ đi. Tiểu Hồng kêu lớn:

- Công tử khoan đã!

Chàng quay đầu lại:

- Có việc gì?

Tiểu Hồng nhỏ giọng:

- Công tử có muốn biết vì sao bọn chúng nhất định đòi cho được ta không? Để giết ta diệt khẩu đấy.

Sở Tiêu Phong thăm dò:

- Cô nương bằng lòng nói rõ chứ?

Tiểu Hồng gật đầu. Sở Tiêu Phong lại thăm dò:

- Có thể cho nhiều người khác cùng nghe được không?
- Có thể. Đã nhiều người chết vì ta rồi, ít nhất ta cũng nên để họ chết có thể yên lòng, đúng không?
- Cô nương có ý ấy quả là tốt lắm, tại hạ xin trân trọng cảm tạ cô nương trước.

Tiểu Hồng lắc đầu:

- Công tử không cần khách sáo, Tiểu Hồng hiện nay với Tiểu Hồng ngày xưa đã thay đổi hẳn rồi. Mấy ngày hôm nay ở chung với các anh hùng, thời gian tuy chưa dài nhưng ta cảm thấy mình thay đổi rất nhiều.

Sở Tiêu Phong khẽ cười ôn hòa:

- Cô nương có ý nghĩ ấy thật là phúc lớn cho võ lâm.
- Sở công tử, hãy mời thêm nhiều người đến đây, việc này cần phải nói công khai cho nhiều người biết.

Sau đó Sở Tiêu Phong dẫn Tiểu Hồng xuống một sơn nhai, đồng thời chàng mời bảy người nữa cùng đến nghe câu chuyện của Tiểu Hồng. Tất cả gồm tám người có mặt, Sở Tiêu Phong, Hồ Phùng Xuân, Bạch Mi đại sư, Giang Phi Tinh, Điền Bá Liệt, Hà Nhược Ba, Thời Anh và Đàm Chí Viễn. Tiểu Hồng ngồi trước mặt tám người ấy, nàng vẫn mặc quần áo cải nam trang, đưa mắt nhìn quanh một lượt, nàng nói:

- Ta xuất thân từ một gia tộc rất thần bí và cũng có chút ít danh vọng trong giang hồ. Bề ngoài họ ít khi lai vãng tới võ lâm đồng đạo, nhưng sự thực họ nắm quyền thế nhiều hơn ai cả.

Hồ Phùng Xuân hỏi:

- Đó là gia tộc nào?

Tiểu Hồng đáp:

- Đồng Bá thế gia.
- Phải chăng là Đồng Bá Y Lữ?

Tiểu Hồng gật đầu:

- Đúng.

Giang Phi Tinh nói:

- Hay lắm. Thì ra họ là bọn ngấm ngấm nhiều loạn giang hồ.

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Cô nương, tại hạ cũng có lần đi qua nơi ấy và cũng có gặp chủ nhân họ rồi.

- Đó là việc xảy ra thời gian nào?

- Chưa lâu lắm. Trước đây mới độ một năm.

- Vâng. Bất cứ ai cũng không thể tưởng tượng được.

Sở Tiêu Phong hỏi tiếp:

- Cô nương. Đồng Bá Y Lữ là nơi như thế nào?

- Chỗ linh diệu là ở bề ngoài tuyệt đối không thể nhận ra có gì lạ, đó chỉ là mấy gian nhà ngói dựa lưng vào núi, nhìn bên ngoài bất quá đó chỉ là nơi ở của gia đình trung lưu. Tất cả mọi phòng ốc đếm lại không hơn mười gian. Sự thật dù người lạ có ở lại mười ngày, nửa tháng nếu không được chỉ điểm cũng chẳng nhận ra có gì khác lạ.

Hồ Phùng Xuân hỏi:

- Tất cả tay chân bộ hạ chúng đều ở tại nơi ấy ư?

Tiểu Hồng đáp:

- Tất cả những gian phòng mà họ đặt tên là Y từ phòng chữa bệnh ấy đều dựa lưng vào vách núi, nhưng có một đường địa đạo thông vào bụng núi.

Giang Phi Tinh buột miệng:

- Thì ra bọn tay chân bộ hạ chúng đều ở trong bụng núi?

- Không phải hoàn toàn thế, trong lòng núi chỉ là những nhân vật cầm đầu quan trọng trong hội tụ, còn nơi họ phát ra hiệu lệnh lại là một nơi khác.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Ở nơi nào?

- Không biết, dường như cũng gần đó thôi. Sự thực, dù có tìm ra nơi phát hiệu lệnh cũng chẳng ai ngờ được nó có quan hệ gì với Đồng Bá Y Lữ.

Hồ Phùng Xuân gật đầu lẩm bầm:

- Thật không ngờ, thật không ngờ! Xem ra qui mô của chúng lớn hơn chúng ta tưởng tượng.

Tiểu Hồng tiếp lời:

- Ta trưởng thành ở nơi ấy nên không thể nào hiểu sai.

- Cô nương, nhà họ Đồng Bá đời đời có y thuật nổi truyền, nên rất giỏi về trị liệu các loại bệnh nặng?

- Đúng! Nhưng chẳng ai đến đó cầu xin trị liệu cả, nơi ấy tuyệt đối hoang vu, chu vi trong vòng mấy chục dặm chỉ có núi hoang cây rậm, chẳng có nhà ai cư trú. Người bị thương hay bệnh nặng chưa kịp tìm đến nơi đã chết dọc đường mất rồi.

- Nhưng theo lão phu biết, thế mà vẫn có không ít người tìm được đến đó xin thuốc và chữa bệnh đấy.

Tiểu Hồng mỉm cười:

- Đó chỉ là màn kịch che mắt. Trong mười người tìm đến đó, chỉ có một người là thật đến xin thuốc mà thôi.

- Năm ngoái lão phu có đến Đồng Bá Y Lữ chính là để xin thuốc.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Hồ lão xin loại thuốc gì vậy?

- Mười năm trước lão phu bị một thứ bệnh kỳ quái cứ đến giờ là phát tác mỗi ngày đúng nửa đêm là những khớp xương tay đau đớn như gãy lìa.

- Hồ lão không mời thầy thuốc xem bệnh ư?

- Có chứ. Ít ra cũng vài chục thầy thuốc xem qua bệnh ấy rồi, nhưng đều bó tay. Sau đó có người cho lão phu biết, lão phu bèn tìm đến Đồng Bá Y Lữ.

- Có được gì không?

- Được. Lão phu xin được thuốc, chỉ uống mười ngày là toàn bộ bệnh mười năm đã thuyên giảm.

Giang Phi Tinh nóng nảy:

- Cái ấy có đại biểu gì không?

- Chẳng lẽ nó cũng liên quan gì đến những biến đổi trong giang hồ ư?

Sở Tiêu Phong liếc nhìn Tiểu Hồng, chỉ thấy nàng lắng tai nghe câu chuyện của Hồ Phùng Xuân, rồi mỉm cười nói:

- Hồ lão, xin kể cho nghe thêm tình hình lúc ấy.

Hồ Phùng Xuân đáp:

- Đồng Bá Y Lữ chỉ là vài phòng ốc bị bao vây bởi núi non trùng điệp chung

quanh. Sự thực không thể nhận ra có gì khác biệt.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Tiểu Hồng cô nương, như vậy là sao?

Tiểu Hồng nói:

- Hồ lão, khi lão đến đó xin thuốc có nhìn thấy gì không?

Hồ Phùng Xuân đáp:

- Không nhìn thấy gì cả.

Sở Tiêu Phong nói:

- Tiểu Hồng cô nương, Đồng Bá Y Lữ có đồng người chứ?

Tiểu Hồng trầm ngâm một lúc lâu rồi mới nói:

- Hồ lão, người cho thuốc lão phải chăng là một lão nhân mặt tròn vành vạch, tươi cười lắm phải không?

Hồ Phùng Xuân đáp:

- Đúng vậy. Đúng là một lão nhân mặt tròn, lúc nào cũng tươi cười.

- Đó là Thường tiểu ông đấy!

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Thường tiểu ông là ai vậy?

- Một trong ba đại thị vệ của chủ nhân. Mặt lão ấy tròn vành vạch như ông phúc suốt ngày mặt lúc nào cũng tươi cười, có lẽ ngay cả lúc lão giết người, mặt lão cũng tươi cười nữa.

- Hồ lão, hy nhớ lại thêm còn gì nữa không?

- Chỉ có lão nhân ấy và một đồng tử trẻ tuổi.

Tiểu Hồng hỏi lại:

- Lão Thường tiểu ông có hỏi lão gì không?

Hồ Phùng Xuân đáp:

- Chỉ hỏi về bệnh tình, sau đó lại bắt mạch cho lão phu, rồi gọi tên đồng tử áo xanh đưa thuốc cho lão phu.

Tiểu Hồng hỏi:

- Phải chăng là dược hoàn đã chế sẵn?

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Đúng vậy! Đó là một loại dược hoàn màu vàng nhạt, nhưng có công dụng thần kỳ. Lão phu chỉ mới uống một lần suốt ngày ấy bệnh không phát nữa.

Sở Tiêu Phong hỏi:

- Tiểu Hồng cô nương, chúng họ gì?

- Họ Lữ.

- Lúc cô nương còn ở trong nhà họ Lữ, là ở trong sơn động, hay ở trong những gian nhà ngói?

- Ta ở trong sơn động. Sự thực những người trọng yếu đều ở trong sơn động. Còn mấy gian nhà ngói kia chỉ là để tô điểm vậy thôi.

- Tiểu Hồng cô nương, trong sơn động ấy có đông người ở hay không?

- Lúc ta ở đó, có lẽ có tới bảy tám chục người, tất cả đều ở trong sơn động, nhưng không được tùy tiện hoạt động. Chúng ta chỉ được ở trong phạm vi chỉ định.

- Bọn ấy cẩn thận thật đấy.

- Đúng. Bất cứ mỗi việc gì đều do bọn chủ não suy nghĩ chấp thuận. Vì vậy có nhiều người ở trong đó khá lâu mà chẳng biết gì bao nhiêu.

- Sơn động ấy qui mô lớn lắm chẳng?

- Cực lớn! Đó là một tòa thạch động thiên nhiên đã qua sự tu tạo của con người, cứ nghe nói thì động núi ấy dài tới năm dặm và qua bàn tay tu tạo của con người ở trong đó thoải mái hơn bất cứ nhà cửa nào.

- À! Nơi ở như thế người lạ không phát giác được chứ?

- Rất khó phát giác. Nó tuy ở phía sau những gian nhà ngói, nhưng lại ở trên sườn núi cao hơn trăm trượng.

- Trong những gian nhà ấy có địa đạo bí mật dẫn lên trên sườn núi cao hơn trăm trượng ư?

- Đúng vậy! Trừ địa đạo bí mật ấy ra không còn con đường lên núi nào khác nữa, và đó lại là một ngọn núi trơ trọi bốn bề đều là vách đá dựng đứng.

Giang Phi Tinh xen vào:

- Ta có lần nghe lỏm bọn chúng nói với nhau rằng “về Thạch phủ đợi lệnh”, đại khái Thạch phủ là nơi cô nương nói đó chẳng?

Tiểu Hồng đáp:

- Đúng vậy. Nơi ấy tên gọi là Toàn Cơ thạch phủ.

- Tiểu Hồng cô nương, lão phu đã biết Đồng Bá thần y, xem phong cách hẳn tuy có công phu về y thuật, nhưng chẳng giống nhân vật lãnh tụ chút nào.

Tiểu Hồng buột miệng:

- A! Tiền bối đã thấy chủ nhân của ta ư? Đáng người y thế nào?

- Đó là việc mười năm trước rồi, lão phu nhớ lại lúc ấy y mới độ trên ba mươi tuổi, hơi gầy, hơi cao, mặc một trường bào xanh nước biển.

- Y không nói tên họ sao?

Hồ Phùng Xuân xen vào:

- Nói ra thật lạ lùng. Đồng Bá Y Lữ rất nhiều người biết tiếng, thế mà rất ít ai biết chúng tên họ là gì, và chúng cũng không muốn nói ra.

Giang Phi Tinh nói:

- Y có cho lão phu biết, hình như tên là Du Tam Kỳ.

Tiểu Hồng gật đầu:

- Không sai. Y là chủ nhân của chúng ta đấy.

- Người ấy dường như rất ít khi xuất hiện giang hồ, phải không?

Tiểu Hồng đáp:

- Không đâu. Bọn họ rất thường xuyên xuất hiện giang hồ, chỉ vì ít người biết đó thôi.

Hồ Phùng Xuân gật đầu:

- Cô nương nói đúng lắm. Chính lão phu cũng chưa hề nghe đến tên người ấy.

Tiểu Hồng nói:

- Y rất giỏi về nghệ thuật hóa trang, lại còn biết nói rất nhiều ngôn ngữ địa phương khác nhau. Thực sự y là người rất đáng sợ, có khi y đứng bên cạnh mình mà mình cũng không biết nữa là.

- Nếu là người không quen biết thì đâu có gì đáng lạ...

- Không. Tiểu nữ muốn nói là chẳng những người quen biết mà cả đến người rất quen thân cũng nhận không ra y.

Hồ Phùng Xuân cười lạnh:

- Trên đời làm gì có người giỏi hóa trang đến thế? Thật là khó tin...

Tiểu Hồng cắt lời:

- Ô! Y là người tài năng lớn về thuật mô phỏng, thực sự không ai bằng y.

Giang Phi Tinh vẫn giữ ý mình:

- Tiểu Hồng cô nương, bất luận thuật dị dung của y cao minh đến đâu đi nữa, lão phu có cảm giác nhất quyết y vẫn chưa phải là nhân vật lãnh tụ cao nhất của bọn người bí mật ấy.

Sở Tiêu Phong vô hởi:

- Đại ca, sao đại ca lại có thể khẳng định như thế?

Giang Phi Tinh đáp:

- Huynh đệ, theo ta biết một hung thủ thủ lĩnh hung đồ tất phải có khí độ phi thường, khác hẳn bình phàm, mà tên Du Tam Kỳ không có khí độ ấy.

Tiểu Hồng gật đầu:

- Quả nhiên Giang đại hiệp từng trải lịch duyệt nên có nhận xét hơn người.

Sở Tiêu Phong hấp tấp hỏi:

- Thế nào? Lệnh chủ nhân Du Tam Kỳ của cô nương vẫn chưa phải là thủ lĩnh bọn hung ác ấy sao?

Tiểu Hồng trầm ngâm một lát rồi đáp:

- Y là người có tài năng tuyệt thế, cộng thêm am tường y đạo do tổ tông truyền lại nên cực giỏi về sử dụng độc.

Ánh mắt nàng lướt qua Tiết Hàn, Giang Phi Tinh, Hồ Phùng Xuân, Sở Tiêu Phong, đột nhiên nàng cúi đầu im bặt. Tiết Hàn vội nói:

- Cô nương, huynh muội tại hạ rất gấp muốn biết rõ chân tướng để tìm được kẻ thù giết phụ thân, sự thực là nhân vật nào. Nên dù không được mời, tại hạ vẫn tự tìm đến đây.

Sở Tiêu Phong động tâm nghĩ thầm:

- Hai huynh muội này đúng là không được mời.

Tất cả người có mặt ở đây đều tập trung chú ý vào Tiểu Hồng, không biết huynh muội họ đến từ lúc nào? Tất cả những người khác cũng lấy làm kinh dị vì động tác của huynh muội họ Tiết mau quá sức tưởng tượng, không biết họ đã có

mặt từ lúc nào mà không một ai hay biết. Sở Tiêu Phong chẳng những kinh ngạc mà còn có phần hoài nghi. Chàng ngấm đê cao cảnh giác lưu tâm tới huynh muội họ Tiết có hành vi khác thường, nhưng ngoài mặt chàng vẫn giữ vẻ bình tĩnh. Giang Phi Tinh chau mày:

- Huynh muội các hạ đến từ bao giờ mà không bị ai phát hiện vậy?

Tiết Hàn đáp:

- Tại hạ đến đây rất tự nhiên chẳng gặp ai ngăn cản cả.

- Ô! Có lẽ vì ai nấy đều tập trung chú ý vào Tiểu Hồng cô nương, nên không lưu tâm gì đến ai khác.

- Vâng, chư vị vì phân tâm nên không ai để ý đến chúng tôi.

Y hơi ngáp ngừng một chút rồi tiếp:

- Bất quá sự thực tại hạ cũng chẳng biết ở đây có chuyện gì, chỉ là thuận chân tìm tới vậy thôi. Kể không biết thì không có tội, huynh muội tại hạ xin cáo từ!

Y ôm quyền thi lễ chuyển thân định bỏ đi. Đối với việc huynh muội họ Tiết đột ngột xuất hiện, quần hùng đã không vui vẻ gì, nên không ai có ý muốn giữ họ lại. Thành linh Sở Tiêu Phong đứng bật dậy:

- Nhị vị dừng bước.

Tiết Hàn đã đi được hai bước, y xoay thân hỏi:

- Sở huynh có gì chỉ giáo?

Sở Tiêu Phong bình tĩnh:

- Đã đến tất bình an, quý huynh muội đã đến rồi và đã nghe ít nhiều điều cơ mật, xin khỏi cần đi nữa.

Tiết Hàn khẽ “à” một tiếng:

- Ý của Sở huynh là...

- Quý huynh muội đến chậm một chút, e rằng chưa biết giữa chúng ta có ước định.

- Ước định gì vậy?

Sở Tiêu Phong từ từ bước tới gần Tiết Hàn:

- Việc ước định của chúng ta là phạm hể ai tham dự ở đây, buộc phải tuân thủ qui định. Vì trong việc này liên quan đến hơn trăm mạng người, chỉ cần chúng ta sơ sẩy một chút đủ quyết định sự sống chết của họ.

- Sở huynh nói dài dòng quá mà hình như chưa rõ gì cả.

- Tại hạ xin nói rõ, ước định của tất cả người đang có mặt là, một, người tham dự cuộc hội họp này đều là những người lãnh đạo không ai được rời khỏi đây.

- Còn thứ hai?

- Thứ hai, tất cả phải hết sức chân thành không được che đậy ngụy trang hành vi của mình.

Tiết Hàn mỉm cười:

- Hay lắm, còn điều thứ ba nữa không?

- Chỉ cần thực hiện được hai điều ấy là đủ đáng tin rồi.

- Hay lắm. Sở huynh, hai ước định ấy hoàn toàn hợp lý. Nhưng xin thú thật về điều thứ nhất, e rằng huynh muội tại hạ không tiện ở lại đây đâu.

- Quý huynh muội muốn ra đi ư?

Tiết Y Nương đưa mắt nhìn Tiết Hàn rồi lại nhìn qua Sở Tiêu Phong, nàng gọi:

- Ca ca, huynh...

Tiết Hàn đưa tay ra hiệu chặn lời Tiết Y Nương, y tiếp:

- Muội muội, muội không nên nói. Ta muốn nói với Sở huynh đây cho minh bạch, trời cao đất rộng, chúng ta có quyền tự do đi bất cứ nơi đâu, chứ đâu có lý do gì buộc phải ở với ai?

Mọi người có mặt tuy hiểu Sở Tiêu Phong có dụng ý gì đó, nhưng đều thấy lời của Tiết Hàn là có lý. Họ phân vân đưa mắt nhìn Sở Tiêu Phong, chỉ thấy chàng vẫn cười thản nhiên:

- Tiết huynh, chẳng những độc thủ của huynh cao minh mà ngôn ngữ còn lay động lòng người lắm đấy. Nhưng Tiết huynh đã hiểu lầm rồi.

- Ta hiểu lầm cái gì?

- Tất cả mọi người ở đây đều là ngẫu nhiên hội tụ, đại bộ phận vốn chưa quen biết gì nhau. Bất quá chỉ vì cần bảo vệ mạng sống, nên đành liên kết lại chứ đâu có ai muốn lưu giữ ai. Tiết huynh nói cũng chỉ uống lời mà thôi.

Tiết Hàn sửng sốt:

- Huynh đài nói vậy là có ý gì?

- Với kinh nghiệm giang hồ của Tiết huynh, lẽ nào không biết qui củ phổ thông trong giang hồ?

- Huynh đài đình nói là...

Sở Tiêu Phong gần giọng:

- Tại hạ nói với lịch duyệt giang hồ phong phú của Tiết huynh tuyệt đối không thể chưa được mời mà lại vô cớ đến đây, tham dự cuộc họp mặt này.

Tiết Hàn lạnh lùng:

- Ý của Sở huynh là huynh muội tại hạ không nên đến đây phải chăng?

Chàng nghiêm giọng:

- Đúng là không nên đến.

- Được. Đã vậy chúng ta xin cáo từ.

- Khoan đã. Tiết huynh vốn không nên đến, nhưng đã đến rồi và cũng đã nghe rồi những lời đàm thoại của chúng ta, thì lại không nên bỏ đi.

- Sở huynh càng nói càng mơ hồ, như vậy là có ý gì đây? Định bắt giữ huynh muội chúng ta ư?

- Chúng ta không dám miễn cưỡng lưu giữ quý huynh muội, nhưng Tiết huynh nếu muốn tránh khỏi bị hiềm nghi nên tự ý ở lại.

Tiết Hàn lạnh giọng:

- Còn như tại hạ nhất quyết ra đi thì sao?

Tiết Y Nương vội kêu:

- Ca ca, tại sao lại phải nhất định ra đi?

Tiết Hàn nghiêm giọng:

- Muội muội, chúng ta ở lại đây hay ra đi đâu phải là việc quan trọng gì...

- Ca ca, thế thì tại sao không ở lại?

- Vì không được. Muội muội, nhà họ Tiết chúng ta không thể không giữ thể diện. Chúng ta có thể ở lại, nhưng không thể ở lại trong tình hình như thế này.

Sở Tiêu Phong cười khẩy:

- Tiết huynh muốn trong tình hình như thế nào mới ở lại?

Sắc mặt Tiết Hàn trở nên nghiêm túc:

- Sở huynh, ta không biết huynh là loại người ra sao, nhưng ta nhận ra huynh

tất phải có thể lực nhất trong các người ở đây, nên huynh mới dám hỏi thẳng ta câu ấy.

- Tiết huynh, chúng ta không nên khoe miệng lưỡi, bàn việc nên nói về lý lẽ là hơn.

- Tại hạ thấy vừa rồi Sở huynh chẳng có nói lý lẽ gì cả mà chỉ có ý lấy uy thế ép bức người.

- Nói vậy là tại hạ có lỗi với huynh ư?

Tiết Hàn lạnh lùng:

- Đúng vậy. Nếu Sở huynh có khí cốt thẳng thắn cứ nói thẳng ra là Sở huynh bất mãn với ta đi.

Sở Tiêu Phong thở dài:

- Có biện pháp nào khác giữ Tiết huynh ở lại nữa không?

- Chỉ có một biện pháp là dùng võ công của Sở huynh buộc ta phải ở lại.

- Tiết huynh, đó là biện pháp thấp nhất, tốt hơn là tìm biện pháp khác.

- Không được.

Giang Phi Tinh cau mày xen vào:

- Tiết huynh, xin đừng làm sự việc xấu hơn nữa.

Tiết Hàn lạnh lùng:

- Giang đại hiệp có ý ra mặt đối đầu với ta?

Sở Tiêu Phong vội xua tay ra hiệu cho Giang Phi Tinh không nên xen vào. Chàng mỉm cười:

- Trừ biện pháp vừa nói, Tiết huynh có biện pháp nào khác nữa không?

Tiết Hàn lắc đầu:

- Ngoài biện pháp ấy tại hạ chẳng còn biết sao nữa, tại hạ xin nghe Sở huynh chỉ bảo.

Sở Tiêu Phong gằn giọng:

- Tại hạ xin lập lại, nếu như Tiết huynh không có việc gì đặc biệt trọng đại, tốt nhất là Tiết huynh phải ở lại đây!

- Ở lại đây để làm gì?

- Tiết huynh, chẳng có gì quan trọng lắm đâu. Nhưng Tiết huynh ở lại ít nhất

cũng biểu lộ được sự trong sạch vô tâm của Tiết huynh.

- Nếu tại hạ không ở lại thì không trong sạch ư?

Thình lình Điền Bá Liệt xen vào:

- Đúng vậy. Tiết huynh vội vã ra đi khiến mọi người ở đây có điều không yên tâm.

Đột nhiên có tiếng Đàm Chí Viễn gào lớn:

- Tiểu Hồng cô nương. Tiểu Hồng cô nương!

Sở Tiêu Phong vẫn quan sát kỹ Tiết Hàn, đồng thời vẫn hỏi:

- Đàm huynh, Tiểu Hồng làm sao vậy?

Miệng tuy hỏi Đàm Chí Viễn nhưng mắt chàng vẫn nhìn Tiết Hàn chuẩn bị đối phó. Có tiếng Đàm Chí Viễn buông thông:

- Chết rồi!

Sở Tiêu Phong vội hạ giọng nói:

- Mời chư vị lùi lại một chút.

Chàng bước lên một bước, tay phải nắm chuôi kiếm gần giọng tiếp:

- Tiết Hàn, có phải các hạ giết Tiểu Hồng không?

Tiết Hàn cười gượng:

- Nói đùa, việc gì ta phải giết cô nương ấy?

Đàm Chí Viễn gào lên:

- Ngươi vội vã đòi bỏ đi, vì chính ngươi là người giết Tiểu Hồng.

Sở Tiêu Phong lạnh lùng tiếp lời:

- Vì các hạ đâu có phải là Tiết Hàn?

Câu nói ấy của chàng làm kinh động chung quanh, toàn bộ người có mặt ngẩn ra. Tiết Hàn ngửa mặt cười ba tiếng:

- Ta không là Tiết Hàn, ta là ai? Thực là chuyện lạ ngàn đời chưa có đấy!

Bấy giờ đã có thêm các anh hùng khác nghe tiếng ồn ào đã xuất hiện, họ đứng ở xa nhưng mỗi người trấn giữ một góc, chặn đường rút lui của Tiết Hàn. Sở Tiêu Phong nói:

- Các hạ là ai? Ta chưa dám đoán định nhưng các hạ quyết không phải là Tiết Hàn thật.

Tiết Hàn cười khẩy:

- Ta không là Tiết Hàn, chẳng lẽ cô nương đây cũng không phải là Tiết Y Nương ư?

Hai mắt Tiết Y Nương lom lom, nhìn mặt Tiết Hàn:

- Ca ca, việc này là thế nào?

Tiết Hàn chỉ Sở Tiêu Phong:

- Việc thế nào ấy à? Tên tiểu tử này cậy thông minh nói càn ta không phải là Tiết Hàn.

Tiết Y Nương thở dài:

- Người ấy thật là kỳ quái, sao lại đoán mò không có căn cứ gì hết vậy?

Tiết Hàn cười khẩy:

- Bọn họ hiện giờ có lẽ nghi ngờ đến cả muội muội nữa đó, vì cho rằng muội muội không phải là Tiết Y Nương.

Tiết Y Nương tròn xoe mắt:

- Muội muội không là Tiết Y Nương thế ai là Tiết Y Nương?

Tiết Hàn nhún vai:

- Cái ấy phải hỏi Sở thiếu huynh đây, y tự coi y thông minh, nên chẳng cần biết ai khác.

Tiết Y Nương nói:

- Ca ca. Chúng ta nên nhẫn nại.

Nàng đưa mắt quét nhìn chung quanh rồi tiếp:

- Ca ca, người họ đông lắm đấy!

Tiết Hàn nói:

- Muội muội, chúng ta là con cháu họ Tiết, dù có chết cũng không để mất thể diện họ Tiết.

- Ca ca định quyết đấu với họ đấy sao?

- Đúng vậy, chúng ta đâu thể bó tay chịu trói.

Đột nhiên Tiết Y Nương vọt thân lên, nàng rơi xuống cạnh bên Sở Tiêu Phong. Tiết Hàn kêu lớn:

- Muội muội, muội...

Tay phải y chỉ vào mặt Tiết Y Nương. Sở Tiêu Phong rút kiếm mau như điện chớp, luồng ánh sáng xanh lè vọt ra. Khi kiếm chàng thu lại, dưới kiếm đã rơi xuống hơn mười mũi ngân châm, ám khí nhỏ như lông trâu, mắt thường rất khó nhìn thấy.

Sở Tiêu Phong nhún vai:

- Tiểu Hồng cũng chết vì ám khí ấy của người chứ gì?

Giang Phi Tinh quát lên:

- Tiểu tử gồm thật, người thực sự là người nào?

Trường đao đảo lộn, xông lên trước liền.

———— o0o ————

HẾT QUYỂN 5